

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 30. novembra 2023 *

„Predhodno odločanje – Azilna politika – Uredba (EU) št. 604/2013 – Členi od 3 do 5, 17 in 27 – Uredba (EU) št. 603/2013 – Člen 29 – Uredba (EU) št. 1560/2003 – Priloga X – Pravica prosilca za mednarodno zaščito do obveščenosti – Skupna brošura – Osebni razgovor – Prošnja za mednarodno zaščito, ki je bila predhodno vložena v prvi državi članici – Nova prošnja, vložena v drugi državi članici – Nezakonito prebivanje v drugi državi članici – Postopek za ponovni sprejem – Kršitev pravice do obveščenosti – Neobstoj osebnega razgovora – Zaščita pred tveganjem posrednega vračanja – Vzajemno zaupanje – Sodni nadzor odločbe o predaji – Obseg – Ugotovitev, ali ima država članica, na katero je zahteva naslovljena, sistemske pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito – Diskrecijske klavzule – Tveganje kršitve načela nevračanja v državi članici, na katero je zahteva naslovljena“

V združenih zadevah C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 in C-328/21,

katerih predmet je pet predlogov za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki so jih vložila Corte suprema di cassazione (kasacijsko sodišče, Italija) z odločbo z dne 29. marca 2021, ki je na Sodišče prispela 8. aprila 2021 (C-228/21), Tribunale di Roma (sodišče v Rimu, Italija) z odločbo z dne 12. aprila 2021, ki je na Sodišče prispela 22. aprila 2021 (C-254/21), Tribunale di Firenze (sodišče v Firencah, Italija) z odločbo z dne 29. aprila 2021, ki je na Sodišče prispela 10. maja 2021 (C-297/21), Tribunale di Milano (sodišče v Milanu, Italija) z odločbo z dne 14. aprila 2021, ki je na Sodišče prispela 17. maja 2021 (C-315/21), in Tribunale di Trieste (sodišče v Trstu, Italija) z odločbo z dne 2. aprila 2021, ki je na Sodišče prispela 26. maja 2021 (C-328/21), v postopkih

Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino (C-228/21),

DG (C-254/21),

XXX.XX (C-297/21),

PP (C-315/21),

GE (C-328/21)

proti

CZA (C-228/21),

* Jezik postopka: italijanščina

Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino
(C-254/21, C-297/21, C-315/21 in C-328/21),

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi A. Prechal, predsednica senata, F. Biltgen, N. Wahl, J. Passer (poročevalec), sodniki, in
M. L. Arastey Sahún, sodnica,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodni tajnik: C. Di Bella, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 8. junija 2022,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za XXX.XX C. Favilli in L. Scattoni, avvocate,
- za GE C. Bove, avvocata,
- za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj z L. D'Asciatom in D. G. Pintusom, avvocati dello Stato,
- za nemško vlado J. Möller in R. Kanitz, agenta,
- za francosko vlado A.-L. Desjonquères in J. Illouz, agenta,
- za nizozemsko vlado M. K. Bulterman, M. de Ree in A. Hanje, agentke,
- za Evropsko komisijo A. Azéma in C. Cattabriga, agentki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 20. aprila 2023

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlogi za sprejetje predhodne odločbe se nanašajo na razlago člena 3(2), členov 4 in 5, člena 17(1), člena 18(1), člena 20(5) in člena 27 Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države ali oseba brez državljanstva (UL 2013, L 180, str. 31, v nadaljevanju: Uredba Dublin III), člena 29 Uredbe (EU) št. 603/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi sistema Eurodac za primerjavo prstnih odtisov zaradi učinkovite uporabe Uredbe št. 604/2013 in o zahtevah za primerjavo s podatki iz sistema Eurodac, ki jih vložijo organi kazenskega pregona držav članic in Europol za namene kazenskega pregona, ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1077/2011 o ustanovitvi Evropske agencije za operativno upravljanje obsežnih informacijskih sistemov s področja svobode, varnosti in pravice (UL 2013, L 181, str. 1, v nadaljevanju: Uredba Eurodac) ter člena 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).

- 2 Ti predlogi so bili vloženi v okviru petih sporov, od katerih je prvi (zadeva C-228/21) med Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino (ministrstvo za notranje zadeve, oddelek za državljanske svoboščine in priseljevanje – dublinska enota, Italija) (v nadaljevanju: ministrstvo za notranje zadeve) in CZA zaradi odločitve ministrstva za notranje zadeve, da se CZA po vložitvi prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je vložil v Italiji, preda Sloveniji, preostali štirje spori (zadeve C-254/21, C-297/21, C-315/21 in C-328/21) pa med, na eni strani, DG, XXX.XX, PP oziroma GE, pri čemer so prvi trije prav tako vložili tako prošnjo v Italiji, GE pa je tam nezakonito prebival, in na drugi strani ministrstvom za notranje zadeve glede odločitve slednjega, da jih, kar zadeva DG, preda Švedski, kar zadeva XXX.XX in PP, Nemčiji, kar zadeva GE, pa Finski.

Pravni okvir

Direktiva o pogojih

- 3 Poglavje II, naslovljeno „Obravnavanje prošenj za mednarodno zaščito“, Direktive 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite (UL 2011, L 337, str. 9, v nadaljevanju: Direktiva o pogojih) vsebuje med drugim člen 8 te direktive, naslovljen „Notranja zaščita“. V tem členu je določeno:

„1. V okviru obravnavanja prošnje za mednarodno zaščito lahko države članice odločijo, da prosilec ne potrebuje mednarodne zaščite, če v delu izvirne države:

- (a) ni razlogov za utemeljen strah pred preganjanjem ali utemeljeno tveganje, da utрпи resno škodo, ali
- (b) ima dostop do zaščite pred preganjanjem ali resno škodo, kot je opredeljena v členu 7,

in če v ta del države lahko varno in zakonito potuje ter ima dostop do tega dela države in se od njega lahko razumno pričakuje, da se bo v njem nastanil.

2. Pri ugotavljanju, ali ima prosilec utemeljen strah pred preganjanjem oziroma ali obstaja utemeljeno tveganje, da utрпи resno škodo, oziroma ali ima dostop do zaščite pred preganjanjem ali resno škodo v delu izvirne države v skladu z odstavkom 1, države članice v trenutku odločanja o prošnji v skladu s členom 4 upoštevajo splošne okoliščine, ki prevladujejo v tem delu države, in osebne okoliščine prosilca. V ta namen države članice zagotovijo, da se iz ustreznih virov, kot sta Visoki komisar Združenih narodov za begunce in Evropski azilni podporni urad, pridobijo natančne in najnovejše informacije.“

- 4 Člen 15 Direktive o pogojih, naslovljen „Resna škoda“, ki je v poglavju V te direktive, naslovljenem „Pogoji za priznanje subsidiarne zaščite“, določa:

„Resna škoda zajema:

[...]

(c) resno in individualno grožnjo življenju ali telesni celovitosti civilista zaradi vsesplošnega nasilja v situacijah mednarodnega ali notranjega oboroženega spopada.“

Uredba Dublin III

5 V uvodnih izjavah 18 in 19 Uredbe Dublin III je navedeno:

„(18) S prosilcem bi bilo treba organizirati osebni razgovor, ki bi omogočil lažjo določitev odgovorne države članice za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito. Takoj po vložitvi prošnje za mednarodno zaščito bi bilo treba prosilca obvestiti o uporabi te uredbe in o možnosti, da na razgovoru poda informacije o prisotnosti družinskih članov, sorodnikov ali katerih koli drugih svojcev v državah članicah, da se olajša postopek določanja odgovorne države članice.

(19) Da se zagotovi učinkovita zaščita pravic zadevnih oseb, bi bilo zlasti v skladu s členom 47 [Listine] treba vzpostaviti pravne zaščitne ukrepe in pravico do učinkovitega pravnega sredstva v zvezi z odločitvijo o predaji v odgovorno državo članico. Da se zagotovi spoštovanje mednarodnega prava, bi morale učinkovito pravno sredstvo proti takim odločitvam obsegati tako preučitev uporabe te uredbe kot tudi pravnega in dejanskega stanja v državi članici, v katero je predan prosilec.“

6 Člen 3 te uredbe, naslovljen „Dostop do postopka za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito“, ki je v poglavju II te uredbe, naslovljenem „Splošna načela in zaščitni ukrepi“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Države članice obravnavajo vsako prošnjo za mednarodno zaščito državljan tretje države ali osebe brez državljanstva, ki prošnjo vloži na ozemlju katere koli izmed članic, tudi na meji ali na tranzitnem območju. Prošnjo obravnava ena sama država članica, in sicer tista, ki je za to odgovorna glede na merila iz poglavja III.

2. Kadar na osnovi meril iz te uredbe ni mogoče določiti nobene odgovorne države članice, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna prva država članica, v kateri je bila prošnja vložena.

Kadar predaja prosilca v državo članico, ki je bila prvotno določena za odgovorno, ni mogoča zaradi utemeljene domneve, da v tej državi članici obstajajo sistemske pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev, ki bi lahko povzročile nevarnost nečloveškega ali poniževalnega ravnanja v smislu člena 4 [Listine], država članica, ki izvede postopek določanja odgovorne države članice, še naprej preučuje merila iz poglavja III, da bi ugotovila, ali je mogoče določiti drugo državo članico kot odgovorno.

Kadar predaja v skladu s tem odstavkom ni mogoča v nobeno državo članico, določeno na podlagi meril iz poglavja III, ali v prvo državo članico, v kateri je bila vložena prošnja, država članica, ki izvede postopek določanja odgovorne države članice, postane odgovorna država članica.“

7 Člen 4 navedene uredbe, naslovljen „Pravica do obveščeniosti“, določa:

„1. Čim je prošnja za mednarodno zaščito vložena v državi članici v smislu člena 20(2), njeni pristojni organi obvestijo prosilca o uporabi te uredbe in zlasti o:

- (a) ciljih te uredbe in posledicah vložitve še ene prošnje v drugi državi članici ter posledicah selitve iz ene države članice v drugo med določanjem odgovorne države članice v skladu s to uredbo in med obravnavanjem prošnje za mednarodno zaščito;
- (b) merilih za določitev odgovorne države članice in hierarhiji takšnih meril v različnih fazah postopka in njihovem trajanju, vključno z dejstvom, da lahko država članica, v kateri je bila vložena prošnja za mednarodno zaščito, postane odgovorna v skladu s to uredbo, tudi če taka odgovornost ne izhaja iz teh meril;
- (c) osebnem razgovoru v skladu s členom 5 in možnosti predložitve informacij o prisotnosti družinskih članov, sorodnikov ali drugih svojcev v državah članicah, vključno z načini, na katere lahko prosilec poda take informacije;
- (d) možnosti izpodbijanja odločbe o predaji in, kadar je ustrezno, zaprositve za odložitev predaje;
- (e) dejstvu, da si pristojni organi držav članic lahko izmenjajo podatke o prosilcu samo za namen izvajanja svojih obveznosti iz te uredbe;
- (f) pravici do dostopa do podatkov, ki se nanašajo nanj, pravici, da zahteva popravek takih podatkov ali izbris nezakonito obdelanih podatkov, kakor tudi postopkih uveljavljanja navedenih pravic, vključno s kontaktnimi podatki organov iz člena 35 in nacionalnih organov za varstvo podatkov, ki so odgovorni za obravnavo zahtevkov glede varstva osebnih podatkov.

2. Informacije iz odstavka 1 se zagotovijo v pisni obliki v jeziku, ki ga prosilec razume ali za katerega se razumno domneva, da ga razume. Države članice uporabijo skupno brošuro, ki je bila v ta namen oblikovana na podlagi odstavka 3.

Kadar je potrebno za pravilno razumevanje prosilca, se informacije zagotovijo tudi ustno, na primer na osebnem razgovoru iz člena 5.

3. [Evropska komisija] na podlagi izvedbenih aktov oblikuje skupno brošuro, kot tudi posebno brošuro za mladoletnike brez spremstva, ki vsebuje vsaj informacije iz odstavka 1 tega člena. Ta skupna brošura vsebuje tudi informacije o uporabi [Uredbe Eurodac] in zlasti o namenu, za katerega se lahko obdelajo podatke o prosilcu v okviru Eurodac. Skupno brošuro se pripravi tako, da se državam članicam omogoča, da jo dopolnijo s posebnimi dodatnimi informacijami države članice. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 44(2) te uredbe.“

8 Člen 5 te uredbe, naslovljen „Osebni razgovor“, določa:

„1. Da bi olajšala postopek določanja odgovorne države članice, država članica, ki izvede ta postopek, opravi osebni razgovor s prosilcem. Namen razgovora je tudi zagotoviti, da prosilec pravilno razume informacije, ki jih je prejel v skladu s členom 4.

2. Osebni razgovor se lahko opusti, če:

(a) je prosilec pobegnil ali

(b) je prosilec po prejetju informacij iz člena 4 že na drug način podal ustrezne informacije za postopek določitve odgovorne države članice. Država članica, ki opusti razgovor, prosilcu omogoči, da pred sprejetjem odločitve o njegovi predaji odgovorni državi članici v skladu s členom 26(1) da vse nadaljnje informacije, ki so pomembne za pravilno določitev odgovorne države članice.

3. Osebni razgovor se organizira pravočasno, v vsakem primeru pa pred sprejetjem kakršne koli odločitve o predaji prosilca v odgovorno državo članico v skladu s členom 26(1).

4. Osebni razgovor se vodi v jeziku, ki ga prosilec razume ali za katerega se razumno domneva, da ga razume, in v katerem se je zmožen sporazumevati. Država članica, kadar je treba, izbere tolmača, ki je sposoben zagotoviti ustrezno sporazumevanje med prosilcem in osebo, ki vodi osebni razgovor.

5. Osebni razgovor poteka v razmerah, ki zagotavljajo ustrezno zaupnost. Opravi ga oseba, ki je za to usposobljena v skladu z nacionalnim pravom.

6. Država članica, ki vodi osebni razgovor, pripravi pisni povzetek, ki vsebuje vsaj poglobljene informacije, ki jih je prosilec zagotovil med razgovorom. Ta povzetek je lahko bodisi v obliki poročila bodisi na standardnem obrazcu. Država članica prosilcu in/ali pravnemu svetovalcu ali drugemu zagovorniku, ki prosilca zastopa, pravočasno zagotovi dostop do povzetka.“

9 Člen 7(3) Uredbe Dublin III določa:

„V zvezi z uporabo meril iz členov 8, 10 in 16 države članice upoštevajo vse razpoložljive dokaze o prisotnosti družinskih članov, sorodnikov ali drugih svojcev prosilca na ozemlju države članice, pod pogojem, da so takšni dokazi predloženi preden druga država članica sprejme prošnjo za sprejem ali ponovni sprejem zadevne osebe v skladu s členom 22 oziroma 25 ter da o predhodnih prošnjah za mednarodno zaščito prosilca še ni bila sprejeta prva vsebinska odločitev.“

10 Člen 17 navedene uredbe, naslovljen „Diskrecijske klavzule“, v odstavku 1 določa:

„Z odstopanjem od člena 3(1) se lahko vsaka država članica odloči, da obravnava prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo v njej vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva, tudi če tako obravnavanje ni njena odgovornost glede na merila iz te uredbe.

Država članica, ki se odloči, da bo prošnjo za mednarodno zaščito obravnavala v skladu s tem odstavkom, postane odgovorna država članica in prevzame obveznosti v zvezi s to odgovornostjo. Kadar je ustrezno, odgovorna država članica prek elektronskega komunikacijskega omrežja ‚DubliNet‘, vzpostavljenega v skladu s členom 18 [Uredbe Komisije (ES) št. 1560/2003 z dne 2. septembra 2003 o podrobnih pravilih za uporabo Uredbe Sveta (ES) št. 343/2003 o določitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 200)], obvesti predhodno odgovorno državo članico, državo članico, ki vodi postopek določanja odgovorne države članice, ali tisto, ki je bila zaprosena, da sprejme ali ponovno sprejme prosilca.

Država članica, ki postane odgovorna v skladu s tem odstavkom, to dejstvo takoj navede v sistemu Eurodac v skladu z [Uredbo Eurodac] s tem, da doda datum, ko je bila sprejeta odločitev o obravnavanju prošnje.“

11 Člen 18 navedene uredbe, naslovljen „Obveznosti odgovorne države članice“, določa:

„1. Odgovorna država članica po tej uredbi[,] je zavezana, da:

- (a) pod pogoji iz členov 21, 22 in 29 sprejeti prosilca, ki je vložil prošnjo v drugi državi članici;
- (b) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti prosilca, katerega prošnja se obravnava in ki je podal prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje;
- (c) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki je umaknila prošnjo, ki se obravnava, in podala prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje;
- (d) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, katere prošnjo je zavrnila in ki je podala prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje.

2. V primerih, ki spadajo v področje uporabe odstavka 1(a) in (b), odgovorna država članica obravnava ali dokonča obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je podal prosilec.

V primerih, ki spadajo v področje uporabe odstavka 1(c) in kadar je odgovorna država članica, potem ko je prosilec prošnjo umaknil, njeno obravnavo prekinila pred sprejetjem vsebinske odločitve na prvi stopnji, ta država članica zagotovi, da ima prosilec pravico zahtevati dokončanje obravnave njegove prošnje ali vložiti novo prošnjo za mednarodno zaščito, ki ne bo obravnavana kot naknadna prošnja, kot je določeno v Direktivi 2013/32/EU [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (UL 2013, L 180, str. 60, v nadaljevanju: Direktiva o postopkih)]. V takih primerih države članice zagotovijo dokončanje obravnave.

V primerih, ki spadajo v področje uporabe odstavka 1(d), v katerih je bila prošnja zavrnjena le na prvi stopnji, odgovorna država članica zagotovi, da zadevna oseba ima ali je imela možnost uporabe učinkovitega pravnega sredstva v skladu s členom 46 [Direktive o postopkih].“

12 Člen 19 te uredbe, naslovljen „Prenehanje obveznosti“, določa:

„1. Kadar država članica prosilcu izda dokument za prebivanje, se obveznosti, določene v členu 18(1), prenesejo na to državo članico.

2. Obveznosti iz člena 18(1) prenehajo, kadar lahko odgovorna država članica ob zahtevi za sprejem ali ponovni sprejem prosilca ali druge osebe iz člena 18(1)(c) ali (d) ugotovi, da je zadevna oseba zapustila ozemlje držav članic za najmanj tri mesece, razen če zadevna oseba poseduje veljavni dokument za prebivanje, ki ga je izdala odgovorna država članica.

Prošnja, vložena po obdobju odsotnosti iz prvega pododstavka, šteje za novo prošnjo, ki zahteva začetek novega postopka določanja odgovorne države članice.

3. Prav tako prenehajo obveznosti, določene v členu 18(1)(c) in (d), kadar lahko država članica, odgovorna za obravnavanje prošnje, ob zahtevi za ponovni sprejem prosilca ali druge osebe iz člena 18(1)(c) ali (d) ugotovi, da je zadevna oseba zapustila ozemlje države članice v skladu z odločbo o vrnitvi ali odstranitvenim nalogom, ki ga je slednja izdala po umiku ali zavrnitvi prošnje.

Prošnja, vložena po dejanski odstranitvi, šteje za novo prošnjo, ki zahteva začetek novega postopka določanja odgovorne države članice.“

13 Člen 20 Uredbe Dublin III, naslovljen „Začetek postopka“, ki je v delu I, naslovljenem „Začetek postopka“, poglavja VI te uredbe, naslovljenega „Postopek za sprejem in ponovni sprejem“, določa:

„1. Postopek določanja odgovorne države članice se začne takoj, ko je v državi članici prvič vložena prošnja za mednarodno zaščito.

2. Prošnja za mednarodno zaščito šteje za vloženo, ko obrazec, ki ga predloži prosilec, ali poročilo, ki ga pripravi pristojni organ, prispe do pristojnega organa zadevne države članice. Kadar prošnja ni pisna, mora biti čas med izjavo o nameri in pripravo poročila čim krajši.

[...]

5. Prosilca, ki je prisoten v drugi državi članici brez dokumenta za prebivanje ali ki tam vloži prošnjo za mednarodno zaščito po umiku svoje prve prošnje, podane v drugi državi članici med postopkom določanja odgovorne države članice, država članica, v kateri je bila najprej vložena ta prošnja za mednarodno zaščito, ponovno sprejme pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 z namenom dokončanja postopka določanja odgovorne države članice.

[...]“

14 Člen 21 te uredbe, naslovljen „Predložitev zahteve za sprejem“, v odstavku 1, prvi pododstavek, določa:

„Kadar država članica, v kateri je bila vložena prošnja za mednarodno zaščito, meni, da je za obravnavanje prošnje odgovorna druga država članica, lahko čim hitreje, v vsakem primeru pa tri mesece od datuma, na katerega je bila prošnja vložena v smislu člena 20(2), od druge države članice zahteva, da sprejme prosilca.“

15 Člen 23 navedene uredbe, naslovljen „Predložitev zahteve za ponovni sprejem, če je bila v državi članici, ki daje zahtevo, vložena nova prošnja“, določa:

„1. Kadar država članica, v kateri je oseba iz člena 18(1)(b), (c) ali (d) vložila novo prošnjo za mednarodno zaščito, meni, da je v skladu s členom 20(5) in členom 18(1)(b), (c) ali (d) za obravnavanje prošnje pristojna druga država članica, lahko zahteva, da to osebo ponovno sprejme ta druga država članica.

[...]

3. Kadar zahteva za ponovni sprejem ni podana v rokih iz odstavka 2, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, v kateri je bila vložena nova prošnja.“

- 16 Člen 24 te uredbe, naslovljen „Predložitev zahteve za ponovni sprejem, če v državi članici, ki poda zahtevo, ni bila vložena nova prošnja za mednarodno zaščito“, v odstavku 1 določa:

„Kadar država članica, na ozemlju katere oseba iz člena 18(1)(b), (c) ali (d) prebiva brez dokumenta za prebivanje in v kateri ni bila vložena nova prošnja za mednarodno zaščito, meni, da je v skladu s členom 20(5) in členom 18(1)(b), (c) ali (d) za obravnavanje prošnje odgovorna druga država članica, lahko zahteva, da zadevno osebo ponovno sprejme ta druga država članica.“

- 17 Člen 26 Uredbe Dublin III, naslovljen „Obvestilo glede odločitve o predaji“, ki je v delu IV, naslovljenem „Postopkovni zaščitni ukrepi“, poglavja VI te uredbe, določa:

„1. Kadar se država članica, na katero je naslovljena zahteva, strinja, da bo sprejela ali ponovno sprejela prosilca ali drugo osebo iz člena 18(1)(c) ali (d), država članica, ki daje zahtevo, uradno obvesti zadevno osebo o odločitvi o njeni predaji v odgovorno državo članico in kjer je ustrezno, o odločitvi, da njene prošnje za mednarodno zaščito ne bo obravnavala. Če zadevno osebo zastopa pravni svetovalac ali drug zagovornik, se lahko država članica odloči, da bo o odločitvi uradno obvestila takega svetovalca oziroma zagovornika in ne zadevne osebe, kar po potrebi sporoči zadevni osebi.

2. Odločitev iz odstavka 1 vsebuje tudi informacije o razpoložljivih pravnih sredstvih, vključno s pravico zaprositi za odložilni učinek, kadar je to ustrezno, in o rokih, ki veljajo za vložitev takih pravnih sredstev in za izvedbo predaje in po potrebi informacije o kraju, kamor mora zadevna oseba priti, in datumu, ko mora tja priti, če ta oseba v odgovorno državo članico potuje z lastnimi sredstvi.

Države članice zagotovijo, da zadevna oseba hkrati z odločitvijo iz odstavka 1 prejme informacije o osebah ali subjektih, ki ji lahko nudijo pravno pomoč, če ji te informacije niso bile sporočene že prej.

3. Če zadevni osebi ne pomaga ali je ne zastopa pravni svetovalac ali drug zagovornik, jo države članice v jeziku, ki ga zadevna oseba razume ali za katerega se upravičeno domneva, da ga razume, obvestijo o glavnih elementih odločitve, kar v vsakem primeru vključuje informacije o razpoložljivih pravnih sredstvih in veljavnih rokih za vložitev takih pravnih sredstev.“

- 18 Člen 27 te uredbe, naslovljen „Pravna sredstva“, ki je v istem delu IV, v odstavku 1 določa:

„Prosilec ali druga oseba iz člena 18(1)(c) ali (d) ima pravico do učinkovitega pravnega sredstva v obliki pritožbe zoper odločitev o predaji ali ponovnega dejanskega in zakonskega pregleda te odločitve pred sodiščem ali razsodiščem.“

- 19 Člen 29 navedene uredbe, naslovljen „Načini in roki“, ki je v delu VI, naslovljenem „Predaje“, poglavja VI te uredbe, v odstavku 2 določa:

„Kadar se predaja ne opravi v roku šestih mesecev, je odgovorna država članica oproščena svoje obveznosti sprejema ali ponovnega sprejema zadevne osebe, odgovornost pa se nato prenese na državo članico, ki poda zahtevo. Ta rok se lahko podaljša na največ eno leto, če predaja ni bila možna, ker je zadevna oseba v zaporu, ali na največ osemnajst mesecev, če zadevna oseba pobegne.“

Direktiva o postopkih

- 20 Poglavje II, naslovljeno „Temeljna načela in jamstva“ Direktive o postopkih, vsebuje med drugim člen 9. Ta člen, naslovljen „Pravica ostati v državi članici do zaključka obravnave prošnje“, v odstavku 3 določa:

„Država članica lahko izroči prosilca tretji državi v skladu z odstavkom 2 le, če so pristojni organi prepričani, da odločba o izročitvi ne bo povzročila neposrednega ali posrednega vračanja, s katerim bi bile kršene mednarodne obveznosti in obveznosti [Evropske unije] te države članice.“

- 21 Člen 14 Direktive o postopkih, naslovljen „Osebni razgovor“, določa:

„1. Preden organ za presojo izda odločbo, se prosilcu da možnost osebnega razgovora o njegovi prošnji za mednarodno zaščito z osebo, ki je v skladu z nacionalnim pravom pristojna za vodenje takšnega razgovora. Osebne razgovore o vsebini prošnje za mednarodno zaščito vodi osebje organa za presojo. Ta pododstavek ne posega v člen 42(2)(b).

Kadar veliko državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva hkrati zaprosi za mednarodno zaščito in v praksi onemogoči, da bi organ za presojo vodil pravočasne razgovore o vsebini vsake prošnje, lahko države članice določijo, da je v vodenje teh razgovorov začasno vključeno osebje drugega organa. V takih primerih se osebje tega drugega organa prej udeleži ustreznega usposabljanja [...]

[...]

2. Osebni razgovor o vsebini prošnje se lahko opusti, kadar:

- (a) lahko organ za presojo na podlagi dokazov, s katerimi razpolaga, izda ugoditveno odločbo glede statusa begunca; ali
- (b) organ za presojo meni, da je prosilec nezmožen za osebni razgovor ali ga ne more opraviti zaradi trajnih okoliščin, na katere prosilec ne more vplivati. V dvomu se organ za presojo posvetuje z zdravstvenim delavcem, da ugotovi, ali je stanje, zaradi katerega je prosilec nezmožen za osebni razgovor ali ga ne more opraviti, začasno ali trajno.

Kadar se v skladu s točko (b) osebni razgovor s prosilcem ali, če je ustrezno, z vzdrževano osebo ne opravi, se je treba ustrezno truditi, da se prosilcu ali vzdrževani osebi omogoči, da predloži dodatne informacije.

3. Če se osebni razgovor v skladu s tem členom ne opravi, to organu za presojo ne prepreči, da odloči o prošnji za mednarodno zaščito.

4. Če se osebni razgovor v skladu z odstavkom 2(b) ne opravi, to ne vpliva negativno na odločbo organa za presojo.

5. Ne glede na člen 28(1) lahko države članice, kadar odločajo o prošnji za mednarodno zaščito, upoštevajo dejstvo, da se prosilec ni udeležil osebnega razgovora, razen če je za to imel upravičene razloge.“

- 22 Člen 15 te direktive, naslovljen „Zahteve za osebni razgovor“, določa:
- „1. Osebni razgovor običajno poteka brez prisotnosti družinskih članov, razen kadar organ za presojo meni, da je za ustrezno obravnavanje potrebna prisotnost ostalih družinskih članov.
 2. Osebni razgovor poteka v razmerah, ki zagotavljajo ustrezno zaupnost.
 3. Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da osebni razgovori potekajo v razmerah, ki prosilcem omogočajo, da razloge za svojo prošnjo celovito predstavijo. V ta namen države članice:
 - (a) zagotovijo, da je oseba, ki vodi razgovor, usposobljena, da upošteva osebne in splošne okoliščine prošnje, vključno s kulturnim poreklom, spolom, spolno usmerjenostjo, spolno identiteto ali ranljivostjo prosilca;
 - (b) kadar je mogoče, zagotovijo, da razgovor s prosilcem vodi oseba istega spola, če prosilec to zahteva, razen če organ za presojo upravičeno domneva, da taka zahteva temelji na razlogih, ki niso povezani s težavami prosilca, da celovito predstavi razloge za svojo prošnjo;
 - (c) izberejo tolmača, ki je sposoben zagotoviti ustrezno komunikacijo med prosilcem in osebo, ki vodi razgovor. Razgovor poteka v jeziku, ki ga izbere prosilec, razen če obstaja drug jezik, ki ga prosilec razume in se v njem lahko jasno sporazumeva. Kadar je mogoče, države članice zagotovijo tolmača istega spola, če prosilec to zahteva, razen če organ za presojo upravičeno domneva, da taka zahteva temelji na razlogih, ki niso povezani s težavami prosilca, da celovito predstavi razloge za svojo prošnjo;
 - (d) zagotovijo, da oseba, ki vodi razgovor o vsebini prošnje za mednarodno zaščito, ne nosi vojaške ali policijske uniforme;
 - (e) zagotovijo, da razgovori z mladoletniki potekajo na otroku prijazen način.
 4. Države članice lahko določijo pravila o prisotnosti tretjih oseb na osebem razgovoru.“
- 23 Poglavje III navedene direktive, naslovljeno „Postopki na prvi stopnji“, vsebuje člene od 31 do 43 te direktive.
- 24 Člen 33 te direktive, naslovljen „Nedopustne prošnje“, v odstavku 2 določa:
- „Države članice lahko štejejo prošnjo za mednarodno zaščito za nedopustno le, če:
- (a) je druga država članica priznala mednarodno zaščito;
- [...]“
- 25 Člen 34 Direktive o postopkih, naslovljen „Posebna pravila glede razgovora o dopustnosti“, v odstavku 1, prvi pododstavek, določa:
- „Države članice prosilcem omogočijo, da predstavijo svoje mnenje o uporabi razlogov iz člena 33 za njihove posebne okoliščine, preden organ za presojo odloči o dopustnosti prošnje za mednarodno

zaščito. V ta namen države članice opravijo osebni razgovor o dopustnosti prošnje. Države članice lahko izjemo storijo le v skladu s členom 42, v primeru naknadne prošnje.“

Uredba Eurodac

26 Člen 2(1) Uredbe Eurodac določa:

„V tej uredbi:

[...]

(b) ‚država članica izvora‘ pomeni:

[...]

(iii) v zvezi z osebo iz člena 17(1) državo članico, ki posreduje osebne podatke centralnemu sistemu in prejema rezultate primerjave;

[...]“

27 Člen 3(1) te uredbe določa:

„Sistem Eurodac je sestavljen iz:

(a) računalniško podprte osrednje podatkovne zbirke prstnih odtisov (v nadaljnjem besedilu: centralni sistem), [...]

[...]“

28 Člen 17(1) navedene uredbe določa:

„Država članica lahko z namenom, da bi preverila, ali je državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, ki so jo odkrili, da nezakonito biva na ozemlju te države članice, predhodno vložila prošnjo za mednarodno zaščito v drugi državi članici, posreduje v centralni sistem kakršne koli podatke v zvezi s prstnimi odtisi, ki se lahko odzamejo kateremu koli takšnemu državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva, ki je dopolnila vsaj 14 let, skupaj s sklicno številko, ki jo ta država članica uporablja.

Praviloma obstajajo razlogi za preverjanje, ali je državljan tretje države ali oseba brez državljanstva predhodno vložila prošnjo za mednarodno zaščito v drugi državi članici, kadar:

(a) državljan tretje države ali oseba brez državljanstva izjavi, da je vložila prošnjo za mednarodno zaščito, vendar ne pove, v kateri državi članici je prošnjo vložila;

(b) državljan tretje države ali oseba brez državljanstva ne zahteva mednarodne zaščite, vendar nasprotuje temu, da bi jo vrnil v njeno državo izvora, ker trdi, da bi bila tam v nevarnosti; ali

(c) državljan tretje države ali oseba brez državljanstva poskuša kako drugače preprečiti, da bi jo odstranili, z zavračanjem sodelovanja pri ugotavljanju njene istovetnosti, zlasti s tem, da ne pokaže svojih osebnih dokumentov ali pokaže ponarejene.“

29 Člen 29 te uredbe, naslovljen „Pravice posameznika, na katerega se nanašajo podatki“, določa:

„1. Osebo, na katero se [nanaša člen] [...] 17(1), država članica izvora pisno in, kjer je to nujno, ustno, v jeziku, ki ga ta oseba razume ali za katerega se smiselno domneva, da ga ta oseba razume, obvesti o naslednjem:

[...]

(b) namenu obdelave njenih podatkov v okviru sistema Eurodac, vključno z opisom ciljev [Uredbe Dublin III] v skladu s členom 4 [Uredbe Dublin III] in z obrazložitvijo dejstva, da lahko do sistema Eurodac dostopajo države članice in Europol za namene kazenskega pregona, pri čemer je obrazložitev podana v razumljivi obliki ter jasnem in preprostem jeziku;

[...]

2. [...]

Kadar gre za osebo, na katero se nanaša člen 17(1), se ji informacije iz odstavka 1 tega člena zagotovijo najpozneje ob posredovanju njenih podatkov v centralni sistem. Ta obveznost ne velja, kadar se izkaže, da je takšno obveščanje nemogoče ali pa bi terjalo nesorazmeren napor.

[...]

3. V skladu s postopkom iz člena 44(2) [Uredbe Dublin III] se pripravi skupna brošura, ki vsebuje vsaj informacije iz odstavka 1 tega člena in informacije iz člena 4(1) [Uredbe Dublin III].

Brošura je jasna in enostavna ter napisana v jeziku, ki ga zadevna oseba razume ali za katerega se smiselno domneva, da ga razume.

Brošura je pripravljena na tak način, da se državam članicam omogoči, da jo dopolnijo z dodatnimi informacijami, ki so za posamezno državo članico posebni. Te za posamezno državo članico posebne informacije vsebujejo vsaj informacije o pravicah posameznika, na katerega se nanašajo podatki, in možnostih pridobitve pomoči od nacionalnih nadzornih organov ter kontaktne podatke urada upravljavca in nacionalnih nadzornih organov.

[...]“

30 Člen 37 Uredbe Eurodac, naslovljen „Odgovornost“, določa:

„1. Vsaka oseba ali država članica, ki je utrpela škodo zaradi nezakonite obdelave podatkov ali drugega dejanja, ki je nezdržljivo s to uredbo, ima pravico prejeti odškodnino od države članice, ki je odgovorna za nastalo škodo. Ta država bo odvezana svoje odgovornosti, v celoti ali delno, če dokaže, da ni odgovorna za okoliščino, ki je povzročila škodo.

[...]

3. Zahtevke za odškodnino, naslovljene na neko državo članico zaradi škode iz odstavkov 1 in 2, urejajo določbe nacionalne zakonodaje obtožene države članice.“

Uredba št. 1560/2003

- 31 Člen 16a Uredbe št. 1560/2003, kakor je bila spremenjena z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) št. 118/2014 z dne 30. januarja 2014 (UL 2014, L 39, str. 1) (v nadaljevanju: Uredba št. 1560/2003), naslovljen „Informativne brošure, namenjene prosilcem za mednarodno zaščito“, določa:

„1. Skupna brošura, ki vse prosilce za mednarodno zaščito obvešča o določbah [Uredbe Dublin III] in o uporabi [Uredbe Eurodac], je v Prilogi X.

[...]

4. Informacije za državljane tretjih držav ali osebe brez državljanstva, ki so bili odkriti, da nezakonito bivajo v državi članici, so v Prilogi XIII.“

- 32 Kot določa ta člen 16a(1), Priloga X k Uredbi št. 1560/2003 vsebuje vzorec skupne brošure iz člena 4(2) in (3) Uredbe Dublin III in člena 29(3) Uredbe Eurodac (v nadaljevanju: skupna brošura). Del A te priloge, naslovljen „Informacije o [Uredbi Dublin III] za prosilce za mednarodno zaščito v skladu s členom 4 [Uredbe Dublin III]“, vsebuje številna pojasnila o postopku določanja odgovorne države članice in njegovi konkretni uporabi ter uporabi Uredbe Eurodac, informacije o pravicah zadevne osebe ter različna njen namenjena priporočila in prošnje za zagotovitev učinkovitega poteka tega postopka. V končnem delu tega dela A sta besedilni okvir in z njim povezana opomba, ki določata:

„Če menimo, da bi lahko bila za obravnavanje vaše prošnje odgovorna druga država [članica], boste prejeli podrobnejše informacije o takšnem postopku ter o tem, kako vpliva na vas in vaše pravice (1).“

[...]

(1) Informacije, ki se zagotovijo, so predvidene v delu B te priloge.“

- 33 Del B navedene priloge, naslovljen „Dublinski postopek – Informacije za prosilce za mednarodno zaščito, ki se zagotovijo v dublinskem postopku v skladu s členom 4 [Uredbe Dublin III]“, vsebuje vzorec skupne brošure, ki se izroči zadevni osebi, kadar pristojni nacionalni organi utemeljeno domnevajo, da bi lahko bila za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna druga država članica. Del B navedene priloge določa podrobnejša pojasnila v zvezi s postopkom, ki se uporabi v tem primeru, kot tudi informacije o zadevni osebi ter različna njej namenjena priporočila in prošnje za zagotovitev učinkovitega poteka tega postopka. V besedilu tega dela B so naslednje informacije z opombo:

„– vaši prstni odtisi so bili odvzeti v drugi [državi članici] (in shranjeni v evropski podatkovni zbirki po imenu Eurodac (1)),

[...]

(1) Več informacij o sistemu Eurodac je navedenih v Delu A, v razdelku Zakaj sem zaprosen, da dovolim odvzem svojih prstnih odtisov?“

- 34 V Prilogi XIII k Uredbi št. 1560/2003 določa vzorec za „Informacije v skladu s členom 29(3) [Uredbe Eurodac] za državljane tretjih držav ali osebe brez državljanstva, za katere se odkrije, da nezakonito bivajo v državi članici“. Ta priloga med drugim vsebuje te informacije in opombo:

„Če se odkrije, da nezakonito bivate v eni od [držav članic] [...], vam lahko organi odvzamejo prstne odtise in jih pošljejo v podatkovno zbirko prstnih odtisov, imenovano ‚Eurodac‘. To storijo izključno zato, da bi ugotovili, ali ste v preteklosti že zaprosili za azil. Podatki o vaših prstnih odtisih se ne bodo shranili v podatkovni zbirki Eurodac, pristojni organi pa vas lahko, če ste v preteklosti zaprosili za azil v drugi državi [članici], pošljejo nazaj v navedeno državo.

[...]

Če naši organi menijo, da ste morda zaprosili za mednarodno zaščito v drugi državi [članici], ki bi lahko bila odgovorna za obravnavanje navedene prošnje, boste prejeli podrobnejše informacije o postopku, ki bo sledil, ter o njegovem vplivu na vas in vaše pravice (2).

[...]

(2) Informacije, ki se zagotovijo, so predvidene v Delu B Priloge X.“

Spori o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

Zadeva C-228/21

- 35 CZA je vložil prošnjo za mednarodno zaščito v Italiji. Italijanska republika je po preverjanju na Republiko Slovenijo – država članica, v kateri je CZA predhodno vložil prvo prošnjo za mednarodno zaščito – naslovila zahtevo za ponovni sprejem na podlagi člena 18(1)(b) Uredbe Dublin III, Republika Slovenija pa se je s ponovnim sprejemom 16. aprila 2018 strinjala.
- 36 CZA je odločbo o predaji, ki je bila izdana v zvezi z njim, izpodbijal pri Tribunale di Catanzaro (sodišče v Catanzaru, Italija), ki je to odločbo odpravilo, ker obveznost obveščanja iz člena 4 Uredbe Dublin III ni bila izpolnjena.
- 37 Ministrstvo za notranje zadeve je zoper to odločitev vložilo kasacijsko pritožbo pri Corte suprema di cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče, Italija), ki je predložitveno sodišče v zadevi C-228/21, pri čemer se je sklicevalo na napačno uporabo člena 4 Uredbe Dublin III.
- 38 Corte suprema di cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče) je zato prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
- „1. Ali je treba člen 4 [Uredbe Dublin III] razlagati tako, da se lahko s pravnim sredstvom v smislu člena 27 [te uredbe] zoper odločitev o predaji, ki jo je sprejela država članica v skladu z mehanizmom iz člena 26 [navedene uredbe] in na podlagi obveznosti ponovnega sprejema iz člena 18(1)(b) iste uredbe, zatrjuje zgolj dejstvo, da država članica, ki je sprejela odločbo o predaji, prosilcu ni zagotovila skupne brošure, določene v členu 4(2) [Uredbe Dublin III]?

2. Ali je treba člen 27 [Uredbe Dublin III] v povezavi z uvodno izjavo 18, uvodno izjavo 19 in členom 4 te uredbe razlagati tako, da učinkovito pravno sredstvo v primeru ugotovljene kršitve obveznosti iz člena 4 [navedene uredbe] sodišču nalaga, da odpravi odločitev o predaji?
3. Ali je treba, če je odgovor na drugo vprašanje nikalen, člen 27 [Uredbe Dublin III] v povezavi z uvodno izjavo 18, uvodno izjavo 19 in členom 4 te uredbe razlagati tako, da učinkovito pravno sredstvo v primeru ugotovljene kršitve obveznosti iz člena 4 [navedene uredbe] sodišču nalaga, da preveri upoštevnost te kršitve glede na okoliščine, ki jih navaja pritožnik, in mu v vseh primerih, ko se ne pojavijo razlogi za sprejetje odločbe o predaji z drugačno vsebino, omogoča potrditev odločbe o predaji?“

Zadeva C-254/21

- 39 DG, ki trdi, da je afganistanski državljan, je na Švedskem vložil prošnjo za mednarodno zaščito, ki je bila dokončno zavrnjena.
- 40 Medtem je DG odšel v Italijo, kjer je vložil drugo prošnjo za mednarodno zaščito. Italijanska republika je po preverjanju v podatkovni zbirki Eurodac na Kraljevino Švedsko naslovila zahtevo za ponovni sprejem na podlagi člena 18(1)(d) Uredbe Dublin III, s čimer se je zadnjenavedena država članica strinjala, zaradi česar je Italijanska republika izdala odločbo o predaji.
- 41 DG je to odločbo o predaji izpodbijal pri Tribunale di Roma (sodišče v Rimu, Italija), ki je predložitveno sodišče v zadevi C-254/21, zaradi kršitve člena 4 Listine in člena 17(1) Uredbe Dublin III.
- 42 Po mnenju DG je Kraljevina Švedska zavrnila njegovo prošnjo za mednarodno zaščito, ne da bi preučila splošne razmere vsesplošnega nasilja v Afganistanu. Z odločbo Italijanske republike o predaji naj bi bil kršen člen 4 Listine zaradi tveganja „posrednega vračanja“, ki naj bi mu bil s to odločbo izpostavljen DG, ker naj bi lahko Kraljevina Švedska na podlagi te odločbe DG vrnila v Afganistan, ki je tretja država, v kateri naj bi bil DG izpostavljen tveganju nečloveškega in ponižujočega ravnanja. Zato DG predložitvenemu sodišču predlaga, naj ugotovi, da je Italijanska republika odgovorna za obravnavanje njegove prošnje za mednarodno zaščito na podlagi člena 17(1) Uredbe Dublin III.
- 43 Ministrstvo za notranje zadeve utemeljenost tega predloga preroka. Prošnjo za mednarodno zaščito naj bi obravnavala ena sama država članica, v obravnavani zadevi Kraljevina Švedska. Obseg člena 17(1) Uredbe Dublin III naj bi bil omejen na primere združitve družine ali primere, utemeljene s posebnimi človekoljubnimi in sočutnimi razlogi.
- 44 V teh okoliščinah je Tribunale di Roma (sodišče v Rimu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
 - „1. Ali pravica do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 [Listine] zahteva, da člena 4 in 19 [Listine] v primeru, kakršen je v postopku v glavni stvari, zagotavljata zaščito tudi pred tveganjem posrednega vračanja po predaji državi članici Evropske unije, v kateri ne obstajajo sistemske pomanjkljivosti v skladu s členom 3(2) [Uredbe Dublin III] (če ni drugih držav članic, pristojnih v skladu z merili iz poglavij III in IV) in ki je že preučila in zavrnila prvo prošnjo za mednarodno zaščito?“

2. Ali mora sodišče države članice, v kateri je bila vložena druga prošnja za mednarodno zaščito, ki obravnava pritožbo v skladu s členom 27 [Uredbe Dublin III] – in je torej pristojno za presojo predaje znotraj Unije, ne pa tudi za odločanje o prošnji za zaščito – tveganje posrednega vračanja v tretjo državo obravnavati kot obstoječe, če je država članica, v kateri je bila vložena prva prošnja za mednarodno zaščito, pojem ‚notranja zaščita‘ v smislu člena 8 [Direktive 2011/95] presodila drugače?
3. Ali je presoja tveganja posrednega vračanja glede na različno razlago potrebe po ‚notranji zaščiti‘ v dveh državah članicah v skladu s členom 3(1) [...] [Uredbe Dublin III] in s splošno prepovedjo, ki velja za državljane tretje države, da bi odločali, v kateri [državi članici] bodo vložili prošnjo za mednarodno zaščito?
4. Če so odgovori na zgoraj navedena vprašanja pritrdilni:
 - (a) Ali presoja obstoja tveganja posrednega vračanja, kot jo je opravil pravosodni organ v državi, v kateri je prosilec vložil drugo prošnjo za mednarodno zaščito, potem ko je bila prva zavrnjena, zavezuje k uporabi določbe iz člena 17(1), ki je v [Uredbi Dublin III] opredeljena kot ‚diskrecijska klavzula‘?
 - (b) Katera merila mora uporabiti sodišče, ki obravnava zadevo [v skladu s] členom 27 [Uredbe Dublin III], da lahko oceni tveganje posrednega vračanja, poleg tistih iz poglavja III in IV, ob upoštevanju, da je to tveganje že izključila država, ki je prva obravnavala prošnjo za mednarodno zaščito?“

Zadeva C-297/21

- 45 XXX.XX, ki trdi, da je afganistanski državljan, je v Nemčiji vložil prošnjo za mednarodno zaščito, ki je bila dokončno zavrnjena, čemur je sledil odstranitveni nalog, ki je postal dokončen.
- 46 Medtem je XXX.XX odšel v Italijo, kjer je vložil drugo prošnjo za mednarodno zaščito. Italijanska republika je po preverjanju v podatkovni zbirki Eurodac na Zvezno republiko Nemčijo naslovila zahtevo za ponovni sprejem na podlagi člena 18(1)(d) Uredbe Dublin III, s čimer se je zadnjenavedena država članica strinjala, zaradi česar je Italijanska republika izdala odločbo o predaji.
- 47 XXX.XX je to odločbo o predaji izpodbijal pri Tribunale di Firenze (sodišče v Firencah, Italija), ki je predložitveno sodišče v zadevi C-297/21, zaradi kršitve člena 4 Listine in člena 3(2) in člena 17(1) Uredbe Dublin III.
- 48 Po mnenju XXX.XX je Italijanska republika zavrnila njegovo prošnjo, ne da bi preučila splošne razmere vsesplošnega nasilja v Afganistanu. Z navedeno odločbo o predaji naj bi bil kršen člen 4 Listine zaradi tveganja „posrednega vračanja“, ki naj bi mu bil s to odločbo izpostavljen XXX.XX, ker naj bi lahko Zvezna republika Nemčija na podlagi te odločbe XXX.XX vrnila v Afganistan. Zato XXX.XX predložitvenemu sodišču predlaga, naj odločbo o predaji, ki je bila sprejeta v zvezi z njim, odpravi in naj zanj uporabi člen 17(1) Uredbe Dublin III.
- 49 Ministrstvo za notranje zadeve utemeljenost tega predloga prereka. Prošnjo za mednarodno zaščito naj bi lahko obravnavala le ena država članica, v obravnavani zadevi Zvezna republika Nemčija. Namen postopka, začetega s pravnim sredstvom zoper odločbo o predaji, sprejeto na podlagi člena 18 Uredbe Dublin III, naj ne bi bil ponovno oceniti tveganje, povezano

z morebitnim „vračanjem“ v izvorno državo, ampak presoditi zakonitost odločbe o predaji v Nemčijo, pri čemer je treba pojasniti, da mora ta država članica spoštovati absolutno prepoved vrnitve XXX.XX v tretjo državo, v kateri bi se lahko z njim ravnalo nečloveško ali ponižujoče.

50 V teh okoliščinah je Tribunale di Firenze (sodišče v Firencah) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Primarno, ali je treba člen 17(1) [Uredbe Dublin III] razlagati na podlagi členov 19 in 47 [Listine] in člena 27 [te uredbe] v smislu, da lahko sodišče države članice, ki odloča o pritožbi zoper [odločitev ministrstva za notranje zadeve], določi pristojnost nacionalne države, ki bi morala izvesti predajo v skladu s členom 18(1)(d) [navedene uredbe], če ugotovi, da v pristojni državi članici obstaja tveganje kršitve načela nevračanja v zvezi z vrnitvijo prosilca v državo izvora, kjer bi bil izpostavljen smrtni nevarnosti ali nečloveškemu in ponižujočemu ravnanju?

2. Podredno, ali je treba člen 3(2) [Uredbe Dublin III], ob upoštevanju členov 19 in 47 [Listine] in člena 27 [te uredbe], razlagati tako, da nacionalno sodišče lahko določi pristojnost države, ki je dolžna izvesti predajo v skladu s členom 18(1)(d) [navedene] uredbe, če ugotovi:

- (a) da v pristojni državi članici obstaja tveganje kršitve načela nevračanja v zvezi z vrnitvijo prosilca v državo izvora, kjer bi bil izpostavljen smrtni nevarnosti ali nečloveškemu in ponižujočemu ravnanju;
- (b) da predaja drugi državi članici, določeni na podlagi meril iz poglavja III [Uredbe Dublin III], ni mogoča?“

Zadeva C-315/21

51 PP, rojen v Pakistanu, je vložil prošnjo za mednarodno zaščito v Nemčiji.

52 PP je odšel v Italijo, kjer je vložil drugo prošnjo za mednarodno zaščito. Italijanska republika je po preverjanju v podatkovni zbirki Eurodac na Zvezno republiko Nemčijo naslovila zahtevo za ponovni sprejem na podlagi člena 18(1)(b) Uredbe Dublin III, s čimer se je zadnjenavedena država članica na podlagi člena 18(1)(d) te uredbe strinjala, zaradi česar je Italijanska republika izdala odločbo o predaji.

53 PP je pri Tribunale di Milano (sodišče v Milanu, Italija), ki je predložitveno sodišče v zadevi C-315/21, predlagal odpravo te odločbe o predaji, prvič, zaradi kršitve njegove pravice do obveščenosti, določene v členu 4 Uredbe Dublin III, in drugič, ker ga lahko Zvezna republika Nemčija na podlagi te odločbe nezakonito izpostavi tveganju „posrednega vračanja“ v Pakistan.

54 Ministrstvo za notranje zadeve utemeljenost teh zahtev prereka. Po eni strani naj bi ministrstvo za notranje zadeve predložilo dokaz, da je bil osebni razgovor iz člena 5 Uredbe Dublin III opravljen, po drugi strani pa naj bi iz sodne prakse Corte suprema di cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče) izhajalo, da naj predložitveno sodišče v tej zadevi ne bi bilo pristojno za ugotavljanje formalnih nepravilnosti v zvezi z nespoštovanjem Uredbe Dublin III niti za vsebinsko preučitev položaja PP, ker naj bi bila za to preučitev pristojna država članica, ki že velja za odgovorno, in sicer Zvezna republika Nemčija. Poleg tega naj nespoštovanje člena 4 Uredbe Dublin III ne bi zadostovalo za odpravo odločbe o predaji, ki je bila sprejeta v zvezi s PP, če niso bile konkretno kršene njegove pravice.

- 55 V zvezi s tveganjem „posrednega vračanja“ ministrstvo za notranje zadeve trdi, da bi bilo treba za člen 18(2), zadnji pododstavek, Uredbe Dublin III, v skladu s katerim mora odgovorna država članica zagotoviti, da zadevna oseba ima ali je imela možnost uporabe učinkovitega pravnega sredstva, šteti, da je bil upoštevan v vseh državah članicah, če ta obveznost izhaja iz uredbe Unije, ki se neposredno uporablja. Prav tako naj bi bilo zagotovljeno splošno načelo nevračanja iz Konvencije o statusu beguncev, ki je bila podpisana 28. julija 1951 v Ženevi (Recueil des traités des Nations unies, zv. 189, str. 150, št. 2545 (1954)), in je začela veljati 22. aprila 1954 ter ki so jo ratificirale vse države članice. Ob upoštevanju vzajemnega zaupanja, ki mora vladati v odnosih med državami članicami, naj torej sodišča države članice ne bi mogla preveriti, ali je možnost pravnega sredstva zoper zavrnitev prošnje za mednarodno zaščito zagotovljena v drugi državi članici, ki je opredeljena kot odgovorna država članica.
- 56 V teh okoliščinah je Tribunale di Milano (sodišče v Milanu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
- „1. Ali je treba člena 4 in 5 [Uredbe Dublin III] razlagati tako, da njuna kršitev sama po sebi povzroči nezakonnost izpodbijanega ukrepa v smislu člena 27 [te uredbe], ne glede na dejanske posledice navedene kršitve za vsebino ukrepa in za določitev odgovorne države članice?
 2. Ali je treba člen 27 [Uredbe Dublin III], v povezavi s členom 18(1)(a) oziroma s členom 18[1](b), (c) in (d) ter členom 20(5) [te uredbe], razlagati tako, da je treba določiti različne pritožbene razloge in različne očitke, ki se uveljavljajo v okviru pritožbe, ter različne vidike kršitev pravice do obveščeniosti in osebne razgovora v smislu členov 4 in 5 [navedene uredbe]?
 3. V primeru pritrdilnega odgovora na drugo vprašanje: Ali je treba člena 4 in 5 [Uredbe Dublin III] razlagati tako, da jamstva glede obveščeniosti, navedena v teh členih, veljajo samo v primeru, določenem v členu 18(1)(a), ne pa tudi v postopku ponovnega sprejema, oziroma jih je treba razlagati tako, da v tem zadnjem postopku velja vsaj pravica do obveščeniosti glede prenehanja obveznosti iz člena 19 [navedene uredbe] ali glede sistemskih pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev, ki bi lahko povzročile nevarnost nečloveškega ali ponižujočega ravnanja v smislu člena 4 [Listine], iz člena 3(2) [Uredbe Dublin III]?
 4. Ali je treba člen 3(2) [Uredbe Dublin III] razlagati tako, da „sistemske pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom“ vključujejo tudi morebitne posledice dokončnih odločitev o zavrnitvi prošnje za mednarodno zaščito, ki jih sprejme sodišče države članice ponovnega sprejema, če sodišče, ki obravnava zadevo v skladu s členom 27 [te uredbe], meni, da obstaja dejansko tveganje, da bo tožeča stranka utrpela nečloveško ali ponižujoče ravnanje, če jo navedena država članica vrne v državo izvora, tudi ob upoštevanju ugotovitve splošnega oboroženega spopada v skladu s členom 15(c) [Direktive 2011/95]“

Zadeva C-328/21

- 57 GE, iraški državljan, je vložil prošnjo za mednarodno zaščito na Finskem.

- 58 GE je nato odšel v Italijo, kjer je bil obtožen zaradi nezakonitega prebivanja. Italijanska republika je po preverjanju v podatkovni zbirki Eurodac na Republiko Finsko naslovila zahtevo za ponovni sprejem na podlagi člena 18(1)(b) Uredbe Dublin III, s čimer se je zadnjenavedena država članica na podlagi člena 18(1)(d) te uredbe strinjala, zaradi česar je Italijanska republika izdala odločbo o predaji.
- 59 GE to odločbo o predaji izpodbija pri Tribunale di Trieste (sodišče v Trstu, Italija), ki je predložitveno sodišče v zadevi C-328/21. V utemeljitev tožbe GE trdi, da so z navedeno odločbo o predaji kršeni člen 3(2) Uredbe Dublin III, načelo nevračanja, člen 17 Uredbe Eurodac, člen 20 Uredbe Dublin III ter obveznost obveščanja iz člena 29 Uredbe Eurodac in člena 4 Uredbe Dublin III.
- 60 Ministrstvo za notranje zadeve utemeljenost teh zahtev prereka.
- 61 V teh okoliščinah je Tribunale di Trieste (sodišče v Trstu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:
- „1. Kakšne so pravne posledice, ki jih določa pravo Evropske unije v zvezi z odločbo o predaji zaradi ponovnega sprejema [na podlagi odločb] iz poglavja VI, del III [Uredbe Dublin III], če država ni zagotovila informacij iz člena 4 [te uredbe] in člena 29 [Uredbe Eurodac]?
2. Natančneje, če je bilo zoper odločbo o predaji vloženo popolno in učinkovito pravno sredstvo:
- (a) Ali je treba člen 27 [Uredbe Dublin III] razlagati:
- tako, da je posledica nevročitve informativne brošure iz člena 4(2) in (3) [te uredbe] osebi, ki je v položaju iz člena 23(1) [navedene uredbe], neodpravljava ničnost odločbe o predaji (in morebiti tudi pristojnost države članice, v kateri je oseba vložila novo prošnjo za mednarodno zaščito, da odloči o tej prošnji);
 - ali pa tako, da mora tožeča stranka v sodnem postopku sama dokazati, da bi bil izid postopka drugačen, če bi ji bila vročena navedena brošura?
- (b) Ali je treba člen 27 [Uredbe Dublin III] razlagati:
- tako, da je posledica nevročitve informativne brošure iz člena 29 [Uredbe Eurodac] osebi, ki je v položaju iz člena 24(1) [Uredbe Dublin III], neodpravljava ničnost odločbe o predaji (in morebiti posledično tudi obveznost, da se omogoči vložitev nove prošnje za mednarodno zaščito);
 - ali pa tako, da mora tožeča stranka v sodnem postopku sama dokazati, da bi bil izid postopka drugačen, če bi ji bila vročena navedena brošura?“

Postopek pred Sodiščem

- 62 Predložitvena sodišča so v zadevah C-254/21, C-297/21, C-315/21 in C-328/21 predlagala uporabo hitrega postopka ali prednostne obravnave iz člena 105 oziroma člena 53(3) Poslovnika Sodišča.

- 63 Navedena sodišča v utemeljitev teh predlogov v bistvu navajajo skrb za odpravo negotovosti, v kateri so zadevne osebe, potrebo, ki izhaja tako iz prava Unije kot iz nacionalnega prava, da se odločbe iz postopka v glavni stvari sprejmejo hitro, zlasti glede na veliko število postopkov v teku, ki se nanašajo na podobna vprašanja, in nujnost odprave razlik v nacionalni sodni praksi na tem področju.
- 64 S sklepoma predsednika Sodišča z dne 14. junija in 6. julija 2021 so bila navedena sodišča obveščena o zavrnitvi predlogov za obravnavanje po hitrem postopku. Ta sklepa v bistvu temeljita na teh razlogih. Po eni strani so bili učinki zadevnih odločb o predaji v teh zadevah zadržani do odgovora Sodišča. Po drugi strani s trditvami, ki jih navajajo navedena sodišča, ni mogoče dokazati potrebe po hitrem postopku v skladu s členom 105 Poslovnika.
- 65 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso uporabe hitrega postopka same po sebi ni mogoče upravičiti niti z zgolj interesom pravnih subjektov, da se čim prej določi obseg pravic, ki jih imajo na podlagi prava Unije, ne glede na to, kako je ta interes pomemben in legitimen, niti z velikim številom oseb ali pravnih položajev, na katere bi se lahko nanašala odločitev, ki jo mora predložitveno sodišče izdati po tem, ko je pri Sodišču vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe (sklep predsednika Sodišča z dne 22. novembra 2018, Globalcaja, C-617/18, EU:C:2018:953, točki 13 in 14 ter navedena sodna praksa), niti s trditvijo, da bi vsak predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki se nanaša na Uredbo Dublin III, zahteval hiter odgovor (sklep predsednika Sodišča z dne 20. decembra 2017, M. A. in drugi, C-661/17, EU:C:2017:1024, točka 17 in navedena sodna praksa), niti z okoliščino, da je bil predlog za sprejetje predhodne odločbe vložen v okviru postopka, ki je v nacionalnem sistemu nujen, ali da mora predložitveno sodišče storiti vse, da zagotovi hitro rešitev zadeve v glavni stvari (sklep predsednika Sodišča z dne 25. januarja 2017, Hassan, C-647/16, EU:C:2017:67, točka 12 in navedena sodna praksa), niti, nazadnje, s potrebo po poenotenju razhajajoče se nacionalne sodne prakse (sklep predsednika Sodišča z dne 30. aprila 2018, Oro Efectivo, C-185/18, EU:C:2018:298, točka 17).
- 66 Predložitvena sodišča (v zadevah C-315/21 in C-328/21) so bila glede predlogov za prednostno obravnavanje obveščena, da v skladu s členom 53(3) Poslovnika teh zadev ni treba obravnavati prednostno, saj ta odločitev Predsednika Sodišča ne pomeni zavrnitve njihovih predlogov, ker v Poslovniku ni določeno, da lahko predložitveno sodišče na podlagi te določbe predlaga prednostno obravnavanje predloga za sprejetje predhodne odločbe.
- 67 Z odločbo z dne 6. julija 2021 so bile zadeve C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 in C-328/21 združene za pisni in ustni del postopka ter za izdajo sodbe.

Vprašanja za predhodno odločanje

- 68 Predlogi za sprejetje predhodne odločbe so bili vloženi v okviru sporov v zvezi z zakonitostjo odločb o predaji, ki jih je na podlagi nacionalnih določb o izvajanju člena 26(1) Uredbe Dublin III sprejelo ministrstvo za notranje zadeve.
- 69 V vseh zadevah v postopkih v glavni stvari odločbe o predaji niso bile sprejete v zvezi z zadevnimi osebami zaradi tega, ker jih je država članica, na katero je zahteva naslovljena, sprejela na podlagi člena 18(1)(a) Uredbe Dublin III, temveč zaradi tega, ker jih je ta država članica ponovno sprejela na podlagi člena 18(1)(b) ali (d) te uredbe, odvisno od primera.
- 70 Glede na postopke v glavni stvari se zastavlja ena, druga ali obe problematiki, ki sledita.

- 71 Prva problematika, obravnavana v zadevah C-228/21, C-315/21 in C-328/21, se nanaša na pravico do obveščeniosti iz člena 4 Uredbe Dublin III in člena 29 Uredbe Eurodac ter na izvedbo osebnega razgovora iz člena 5 Uredbe Dublin III. Natančneje, ta problematika se nanaša na posledice, ki jih je treba izpeljati za zakonitost odločbe o predaji zaradi neizročitve skupne brošure iz člena 4(2) Uredbe Dublin III in člena 29(3) Uredbe Eurodac ter neizvedbe osebnega razgovora iz člena 5 Uredbe Dublin III.
- 72 Druga problematika, obravnavana v zadevah C-254/21, C-297/21 in C-315/21, se nanaša na to, da sodišče, pristojno za preučitev zakonitosti odločbe o predaji, upošteva tveganje, povezano s „posrednim vračanjem“ zadevne osebe, in s tem kršitev načela nevračanja s strani odgovorne države članice.

Vprašanja v zadevah C-228/21 in C-328/21 ter prvi dve vprašanji v zadevi C-315/21

- 73 Predložitvena sodišča v zadevah C-228/21, C-315/21 in C-328/21 s temi vprašanji, ki jih je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašujejo, ali je treba Uredbo Dublin III, med drugim njene člene 4, 5 in 27, ter Uredbo Eurodac, med drugim njen člen 29, razlagati tako, da je zaradi neizročitve skupne brošure in/ali neizvedbe osebnega razgovora, določenima s temi določbami, odločba o predaji, sprejeta v okviru postopka ponovnega sprejema osebe iz člena 23(1) ali člena 24(1) Uredbe Dublin III, nezakonita, ne glede na dejanske posledice zgorajnavedene kršitve za vsebino te odločbe o predaji in za določitev odgovorne države članice.
- 74 V tem okviru je treba preučiti obseg pravice do obveščeniosti oziroma pravice do osebnega razgovora ter nato posledice kršitve teh pravic.

Pravica do obveščeniosti (člen 4 Uredbe Dublin III in člen 29 Uredbe Eurodac)

- 75 Najprej je treba navesti, da se zadeve v glavni stvari nanašajo na odločbe o predaji, ki niso bile sprejete v okviru postopkov za sprejem na podlagi člena 21 Uredbe Dublin III, temveč v okviru postopkov za ponovni sprejem oseb iz členov 23 in 24 te uredbe. Natančneje, v zadevi C-228/21 se ta ponovni sprejem nanaša na osebo, ki je predhodno vložila prošnjo za mednarodno zaščito v drugi državi članici, v kateri se ta obravnava, kar je položaj iz člena 18(1)(b) te uredbe. Poleg tega se v zadevah C-315/21 in C-328/21 ponovni sprejem nanaša na osebe, ki so predhodno vsaka posebej vložile prošnjo za mednarodno zaščito v drugi državi članici, v kateri je bila ta zavrnjena, kar ustreza položaju iz člena 18(1)(d) navedene uredbe.
- 76 Poleg tega sta v zadevah C-228/21 in C-315/21 zadevni osebi vsaka posebej vložili naknadno prošnjo za azil v Italiji, medtem ko je v zadevi C-328/21 iz predloga za sprejetje predhodne odločbe razvidno, da GE ni vložil prošnje za mednarodno zaščito v Italiji, ampak je tam nezakonito prebival. Vendar je iz spisa, s katerim razpolaga Sodišče v tej zadevi, razvidno, da GE trdi, da je bil tako obravnavan samo zato, ker ministrstvo za notranje zadeve ni ustrezno upoštevalo njegove prošnje za mednarodno zaščito, kar bo moralo preveriti predložitveno sodišče.
- 77 V teh okoliščinah naknadnih prošenj za mednarodno zaščito (zadevi C-228/21 in C-315/21) in – kar mora preveriti predložitveno sodišče – nezakonitega prebivanja po prošnji za mednarodno zaščito, vloženi v drugi državi članici (zadeva C-328/21), je Sodišču postavljeno vprašanje, ali in v kakšnem obsegu za državo članico veljata obveznost obveščanja iz člena 4 Uredbe Dublin III in obveznost obveščanja iz člena 29(1) Uredbe Eurodac.

- 78 Pri razlagi določbe prava Unije je treba upoštevati ne le njeno besedilo, temveč tudi njen kontekst in cilje, ki jim sledi ureditev, katere del je (glej v tem smislu sodbo z dne 7. novembra 2019, UNESA in drugi, od C-105/18 do C-113/18, EU:C:2019:935, točka 31 in navedena sodna praksa).
- 79 Najprej je treba v zvezi z besedilom zadevnih določb in, na prvem mestu, besedilom člena 4 Uredbe Dublin III navesti, prvič, da se v skladu z odstavkom 2 tega člena 4 „[i]nformacije iz odstavka 1 [...] zagotovijo v pisni obliki“ in da „[d]ržave članice uporabijo skupno brošuro, ki je bila v ta namen oblikovana na podlagi odstavka 3“. Drugič, niti odstavek 1 navedenega člena 4 niti sklicevanje, ki ga vsebuje, na člen 20(2) te uredbe ne razlikujeta glede na to, ali je prošnja za mednarodno zaščito, na katero se nanašajo, prva ali naknadna prošnja. Natančneje, zadnjenavedena določba na splošno opisuje trenutek, za katerega se šteje, da je bila prošnja za mednarodno zaščito vložena. Zato te določbe ni mogoče razumeti tako, da se nanaša le na prvo prošnjo. Poleg tega in kot je generalna pravobranilka navedla v točki 75 sklepnih predlogov, ta razlaga izhaja tudi iz člena 23(2), drugi pododstavek, in fine, Uredbe Dublin III, ki glede prošnje za mednarodno zaščito, vložene po prvi prošnji, napotuje na člen 20(2) iste uredbe.
- 80 Iz navedenega izhaja, da se na podlagi člena 4 Uredbe Dublin III v skladu z njegovo dobesedno razlago zahteva, da se skupna brošura izroči takoj, ko je vložena prošnja za mednarodno zaščito, ne glede na to, ali gre za prvo prošnjo ali ne.
- 81 Na drugem mestu, v zvezi s členom 29 Uredbe Eurodac, na katerega se nanaša točka (b) drugega vprašanja v zadevi C-328/21, je treba navesti, prvič, da odstavek 1(b) tega člena določa, da „[o]sebo, na katero se [nanaša člen] [...] 17(1)“, to je državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki so jo odkrili, da nezakonito biva na ozemlju države članice, „država članica izvora pisno [...] obvesti o namenu obdelave njenih podatkov v okviru sistema Eurodac, vključno z opisom ciljev [Uredbe Dublin III] v skladu s členom 4 [Uredbe Dublin III] [...]“.
- 82 Drugič, člen 29(2), drugi pododstavek, Uredbe Eurodac določa, da „[k]adar gre za osebo, na katero se nanaša člen 17(1), se ji informacije iz odstavka 1 tega člena zagotovijo najpozneje ob posredovanju njenih podatkov v centralni sistem. [...]“.
- 83 Tretjič, člen 29(3) Uredbe Eurodac določa, da se „[v] skladu s postopkom iz člena 44(2) [Uredbe Dublin III] [...] pripravi skupna brošura, ki vsebuje vsaj informacije iz odstavka 1 tega člena in informacije iz člena 4(1) [Uredbe Dublin III]“.
- 84 Iz tega sledi, da se na podlagi člena 29 Uredbe Eurodac v skladu z njegovo dobesedno razlago zahteva, da se skupna brošura izroči vsakemu državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva, ki so jo odkrili, da nezakonito biva na ozemlju države članice ter ki so ji odvzeli prstne odtise, ki so bili poslani v centralni sistem, pri čemer je treba to izročitev opraviti najpozneje ob tem posredovanju prstnih odtisov, ne glede na to, ali je ta oseba predhodno vložila prošnjo za mednarodno zaščito v drugi državi članici ali ne.
- 85 Dalje, ti dobesedni razlagi člena 4 Uredbe Dublin III in člena 29 Uredbe Eurodac sta podprti z normativnim okvirom, v katerega spadata ti določbi.
- 86 Na prvem mestu, člen 4 Uredbe Dublin III je v poglavju II te uredbe, naslovljenem „Splošna načela in zaščitni ukrepi“. Kot je generalna pravobranilka navedla v točki 76 sklepnih predlogov, se določbe tega poglavja uporabljajo za vse položaje, ki spadajo na področje uporabe Uredbe Dublin III, in torej ne le za poseben položaj, kot je prva vložitev prošnje za mednarodno zaščito.

- 87 Poleg tega je iz člena 16a(1) Uredbe št. 1560/2003 razvidno, da je namen skupne brošure iz Priloge X k tej uredbi „vse“ prosilce za mednarodno zaščito obvestiti o določbah Uredbe Dublin III in Uredbe Eurodac. Priloga X je razdeljena na dva dela, in sicer na del A in del B. Del A te priloge vsebuje vzorec skupne brošure, namenjene vsem prosilcem za mednarodno zaščito, ne glede na njihov položaj. Del B navedene priloge vsebuje vzorec skupne brošure, ki je poleg tega namenjena izročitvi zadevni osebi v vseh primerih, v katerih država članica meni, da bi bila lahko za obravnavanje prošnje za azil odgovorna druga država članica, vključno – glede na splošnost izrazov v besedilnem okviru in z njim povezani opombi iz tega dela A, ki sta navedena v točki 32 te sodbe – kadar država članica, v kateri je vložena prošnja za mednarodno zaščito, ob vložitvi naknadne prošnje za mednarodno zaščito meni, da bi lahko bila za obravnavanje te prošnje odgovorna druga država članica.
- 88 Na drugem mestu, v zvezi s členom 29 Uredbe Eurodac je treba upoštevati, da člen 1 te uredbe določa, da je namen sistema Eurodac „pomoč pri določanju države članice, ki je v skladu z [Uredbo Dublin III] odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države ali oseba brez državljanstva, in tudi sicer omogočanje lažje uporabe [Uredbe Dublin III] pod pogoji iz te uredbe“.
- 89 V zvezi s tem je namen Priloge XIII k Uredbi št. 1560/2003, naslovljene „Informacije v skladu s členom 29(3) [Uredbe Eurodac] za državljane tretjih držav ali osebe brez državljanstva, za katere se odkrije, da nezakonito bivajo v državi članici“, obvestiti zadevno osebo, da lahko pristojni organi države članice, v kateri nezakonito prebiva, odvzamejo prstne odtise v skladu z možnostjo, ki jo imajo na podlagi člena 17 Uredbe Eurodac in ki jo morajo uporabiti, kadar menijo, da je treba preveriti, ali je ta oseba pred tem vložila prošnjo za mednarodno zaščito v drugi državi članici. Priloga XIII vsebuje besedilni okvir in z njim povezano opombo, ki sta navedena v točki 34 te sodbe in iz katerih izhaja, da je osebi, ki nezakonito prebiva, pojasnjeno, da če pristojni organi menijo, da je ta oseba morda vložila tako prošnjo v drugi državi članici, ki bi lahko bila odgovorna za njeno obravnavanje, bo navedena oseba prejela podrobnejše informacije o postopku, ki bo sledil, ter o njegovem vplivu na njo in njene pravice, pri čemer so informacije, ki se zagotovijo, navedene v delu B Priloge X k Uredbi št. 1560/2003.
- 90 Ta normativni okvir potrjuje, da mora državljani tretje države ali oseba brez državljanstva, ki nezakonito prebiva na ozemlju države članice ter katere prstne odtise se odvzame in jih v centralni sistem posreduje pristojni organ te države članice na podlagi člena 17 Uredbe Eurodac, da bi se preveril obstoj morebitne prošnje za mednarodno zaščito, ki je že bila vložena v drugi državi članici, od pristojnih nacionalnih organov prejeti skupno brošuro. Dodati je treba, da mora ta izročitev zajemati tako del B Priloge X k Uredbi št. 1560/2003, ki se nanaša na primer, v katerem pristojni organi utemeljeno domnevajo, da bi bila lahko za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna druga država članica, kot del A te priloge, v katerem so združene bistvene informacije v zvezi s sistemom Eurodac, kot je sicer razvidno iz opombe v delu B te priloge, navedene v točki 33 te sodbe.
- 91 Nazadnje, glede namena obveznosti obveščanja se italijanska vlada in Komisija v stališčih sklicujeta na sodbo z dne 2. aprila 2019, H. in R. (C-582/17 in C-583/17, EU:C:2019:280), in trdita, da ta obveznost spada v okvir določitve odgovorne države članice.
- 92 Po mnenju teh zainteresiranih strank je – v primeru postopkov za ponovni sprejem na podlagi členov 23 ali 24 Uredbe Dublin III, ki se uporabljata za osebe iz člena 20(5) ali člena 18(1)(b), (c) ali (d) te uredbe – ugotavljanje odgovorne države članice v primerih iz zadnjenavedene določbe v državi članici že zaključeno ali pa je v primeru iz člena 20(5) prekinjeno oziroma še vedno poteka

v državi članici, ki mora odgovornost države članice določiti. Tako naj državi članici, ki daje zahtevo, v okviru postopka ponovnega sprejema ne bi bilo treba določiti, katera država članica je odgovorna, kar naj bi morala storiti, ne glede na to, ali je ugotavljanje tega zaključeno ali ne, druga država članica.

- 93 Zato italijanska vlada in Komisija menita, da izročitev skupne brošure na podlagi obveznosti obveščanja iz člena 4 Uredbe Dublin III in člena 29 Uredbe Eurodac nima koristnega namena v okviru postopka za ponovni sprejem, vsaj kar zadeva vprašanje določitve odgovorne države članice.
- 94 Vendar je treba v zvezi s tem navesti, da vprašanje določitve odgovorne države članice v fazi postopka za ponovni sprejem ni nujno dokončno rešeno.
- 95 Res je, da je Sodišče v točkah od 67 do 80 sodbe z dne 2. aprila 2019, H. in R. (C-582/17 in C-583/17, EU:C:2019:280), v bistvu razsodilo, da je bila odgovornost za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito že ugotovljena, zato ni treba ponovno uporabiti pravil, ki urejajo postopek določanja te odgovornosti, med katerimi so na prvem mestu merila iz poglavja III Uredbe Dublin III.
- 96 Vendar dejstvo, da ni treba ponovno določiti odgovorne države članice, ne pomeni, kot je v bistvu navedla tudi generalna pravobranilka v točki 81 sklepnih predlogov, da lahko država članica, ki namerava ali je vložila zahtevo za ponovni sprejem, spregleda informacije, ki bi ji jih prosilec sporočil in ki bi lahko ovirale tako zahtevo za ponovni sprejem in poznejšo predajo te osebe v državo članico, na katero je zahteva naslovljena.
- 97 Določitev odgovorne države članice se lahko namreč spremeni zaradi dokazov v zvezi s prenehanjem obveznosti države članice na podlagi določb člena 19 Uredbe Dublin III (glej v tem smislu sodbo z dne 7. junija 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, točka 27), neupoštevanjem roka za vložitev zahteve za ponovni sprejem iz člena 23(3) te uredbe (glej po analogiji sodbo z dne 26. julija 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, točka 55), s tem, da država članica, ki daje zahtevo, ne spoštuje roka za predajo iz člena 29(2) navedene uredbe (glej v tem smislu sodbo z dne 25. oktobra 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, točka 46), obstojem sistemskih pomanjkljivosti v državi članici, na katero je zahteva naslovljena, iz člena 3(2), drugi pododstavek, te uredbe (glej v tem smislu sodbo z dne 19. marca 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, točki 85 in 86), ali pa glede na zdravstveno stanje zadevne osebe v zvezi z obstojem dejanske in izkazane nevarnosti nečloveškega ali ponižujočega ravnanja v primeru predaje v državo članico, na katero je zahteva naslovljena (glej v tem smislu sodbo z dne 16. februarja 2017, C. K. in drugi, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, točka 96).
- 98 Poleg tega je Sodišče razsodilo, da država članica v skladu z načelom lojalnega sodelovanja v položaju, na katerega se nanaša člen 20(5) Uredbe Dublin III, ne more veljavno vložiti zahteve za ponovni sprejem, če ji je zadevna oseba posredovala dokaze, na podlagi katerih je očitno, da je treba to državo članico šteti za državo članico, odgovorno za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito na podlagi meril za določitev odgovornosti, določenih v členih od 8 do 10 navedene uredbe. V tem položaju mora namreč ta država priznati, da je odgovorna za obravnavanje prošnje (sodba z dne 2. aprila 2019, H. in R., C-582/17 in C-583/17, EU:C:2019:280, točka 83).

- 99 Nazadnje, člen 7(3) Uredbe Dublin III izrecno določa, da „[v] zvezi z uporabo meril iz členov 8, 10 in 16 države članice upoštevajo vse razpoložljive dokaze o prisotnosti družinskih članov, sorodnikov ali drugih svojcev prosilca na ozemlju države članice, pod pogojem, da so takšni dokazi predloženi preden druga država članica sprejme prošnjo za sprejem ali ponovni sprejem zadevne osebe v skladu s členom 22 oziroma 25 ter da o predhodnih prošnjah za mednarodno zaščito prosilca še ni bila sprejeta prva vsebinska odločitev“.
- 100 Iz točk od 96 do 99 te sodbe izhaja, da v nasprotju s tem, kar sta trdili italijanska vlada in Komisija, zadevna oseba lahko uveljavlja nekatere preudarke, ki lahko v položajih iz člena 18(1)(b), (c) ali (d) Uredbe Dublin III spremenijo določitev odgovorne države članice, ki je bila predhodno sprejeta v drugi državi članici, ali pa v položaju, ki je zajet s členom 20(5) te uredbe, vplivajo na tako določitev.
- 101 Zato pa namen izročitve skupne brošure, katere namen je zadevni osebi zagotoviti informacije o uporabi Uredbe Dublin III in njenih pravicah v okviru določitve odgovorne države članice, potrjuje razlago člena 4 Uredbe Dublin III in člena 29 Uredbe Eurodac, ki izhajata iz besedila teh določb in sta navedeni v točkah 80 in 84 te sodbe.
- 102 Iz vseh zgornjih preudarkov izhaja, da je treba člen 4 Uredbe Dublin III in člen 29 Uredbe Eurodac razlagati tako, da obveznost zagotovitve informacij iz teh členov, zlasti skupne brošure, velja tako v okviru prve prošnje za mednarodno zaščito in postopka za sprejem iz člena 20(1) oziroma člena 21(1) Uredbe Dublin III kot v okviru naknadne prošnje za mednarodno zaščito in položaja, kot je naveden v členu 17(1) Uredbe Eurodac, ki lahko privedeta do postopkov za ponovni sprejem iz člena 23(1) in člena 24(1) Uredbe Dublin III.

Osebni razgovor (člen 5 Uredbe Dublin III)

- 103 Iz člena 5(1) Uredbe Dublin III izhaja, da bi olajšala postopek določanja odgovorne države članice, država članica, ki izvede ta postopek, opravi osebni razgovor s prosilcem in da je namen razgovora tudi zagotoviti, da prosilec pravilno razume informacije, ki jih je prejel v skladu s členom 4 te uredbe.
- 104 V teh okoliščinah so preudarki v zvezi z obveznostjo obveščanja iz točk od 96 do 100 te sodbe upoštevni tudi v zvezi z osebnim razgovorom iz člena 5 Uredbe Dublin III.
- 105 Čeprav je namreč skupna brošura namenjena obveščanju zadevne osebe o uporabi Uredbe Dublin III, je osebni razgovor sredstvo za preverjanje, ali ta oseba razume informacije iz te brošure, in zanjo pomeni posebno priložnost oziroma jamstvo, da lahko pristojni organ obvesti o informacijah, na podlagi katerih zadevna država članica morebiti ne bi naslovila zahteve za ponovni sprejem na drugo državo članico ali, odvisno od okoliščin, preprečila predajo navedene osebe.
- 106 Iz tega sledi, da je treba v nasprotju s tem, kar sta trdili italijanska vlada in Komisija, člen 5 Uredbe Dublin III razlagati tako, da obveznost izvedbe osebnega razgovora iz tega člena velja tako v okviru prve prošnje za mednarodno zaščito in postopka za sprejem iz člena 20(1) oziroma člena 21(1) Uredbe Dublin III kot v okviru naknadne prošnje za mednarodno zaščito in položaja, kot je naveden v členu 17(1) Uredbe Eurodac, ki lahko privedeta do postopkov za ponovni sprejem iz člena 23(1) in člena 24(1) Uredbe Dublin III.

Posledice kršitve pravice do obveščanosti in pravice do osebne razgovora

- 107 Kot je Sodišče že razsodilo, da v besedilu člena 27(1) Uredbe Dublin III, ki določa, da ima oseba, v zvezi s katero je bila izdana odločba o predaji, pravico do učinkovitega pravnega sredstva zoper tako odločitev, ni nobene omejitve glede trditvev, na katere se lahko ta oseba sklicuje. Enako velja za besedilo člena 4(1)(d) te uredbe v zvezi s tem, da morajo pristojni organi prosilca obvestiti o možnosti izpodbijanja odločbe o predaji (sodba z dne 7. junija 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, točka 36).
- 108 Vendar je obseg pravnega sredstva pojasnjen v uvodni izjavi 19 Uredbe Dublin III, v kateri je navedeno, da se mora za zagotovitev spoštovanja mednarodnega prava učinkovito pravno sredstvo, ki je s to uredbo uvedeno zoper odločbo o predaji, na eni strani nanašati na preučitev uporabe navedene uredbe ter na drugi strani na preučitev dejanskega in pravnega stanja v državi članici, v katero je prosilec predan (sodba z dne 15. aprila 2021, État belge (Elementi, nastali po odločbi o predaji), C-194/19, EU:C:2021:270, točka 33 in navedena sodna praksa).
- 109 Poleg tega je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da je treba člen 27(1) Uredbe Dublin III – ob upoštevanju zlasti splošnega razvoja sistema določitve države članice, odgovorne za preučitev prošnje za mednarodno zaščito, vložene v eni od držav članic, ki je posledica sprejetja navedene uredbe, in ciljev iz te uredbe – razlagati tako, da mora obstajati možnost, da se pravno sredstvo, ki ga ta člen določa zoper odločbo o predaji, nanaša tako na spoštovanje pravil o dodelitvi odgovornosti za preučitev prošnje za mednarodno zaščito kot na postopkovna jamstva, določena z navedeno uredbo (sodba z dne 15. aprila 2021, État belge (Elementi, nastali po odločbi o predaji), C-194/19, EU:C:2021:270, točka 34 in navedena sodna praksa).
- 110 Tako obveznosti obveščanja, določeni v členu 4 Uredbe Dublin III ter členu 29(1)(b) in (3) Uredbe Eurodac, kot osebni razgovor iz člena 5 Uredbe Dublin III pa pomenijo procesna jamstva, ki jih je treba zagotoviti zadevni osebi ali osebi, na katero se med drugim lahko nanaša postopek za ponovni sprejem na podlagi člena 23(1) ali člena 24(1) zadnjenedene uredbe. Iz tega sledi, da se mora pravno sredstvo iz člena 27(1) Uredbe Dublin III zoper odločbo o predaji načeloma nanašati na kršitev obveznosti iz teh določb, natančneje, na neizročitev skupne brošure in na neizvedbo osebne razgovora.
- 111 V zvezi s posledicami, ki jih je mogoče pripisati kršitvi ene in/ali druge od teh obveznosti, je treba navesti, da Uredba Dublin III v zvezi s tem ne vsebuje pojasnil.
- 112 V zvezi z Uredbo Eurodac je treba navesti, da ta uredba v členu 37 sicer določa odgovornost držav članic do vsake osebe ali države članice, ki je utrpela škodo zaradi nezakonite obdelave podatkov ali drugega dejanja, ki je nezdružljivo s to uredbo, vendar ne vsebuje nobenega pojasnila glede posledic, ki bi lahko nastale za odločbo o predaji zaradi neizpolnitve obveznosti obveščanja iz člena 29(1)(b) in (3) te uredbe, na katero je bilo opozorjeno v besedilnem okviru in z njim povezani opombi, ki sta navedena v Prilogi XIII k Uredbi št. 1560/2003, kot je bilo že poudarjeno v točki 89 te sodbe.
- 113 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je treba ob neobstoju pravil Unije na zadevnem področju na podlagi načela procesne avtonomije v notranjem pravnem redu vsake države članice določiti procesna pravila za sodna pravna sredstva, katerih namen je varstvo pravic pravnih subjektov, pod pogojem, da ta pravila niso manj ugodna od tistih, ki urejajo podobne položaje, za katere velja nacionalno pravo (načelo enakovrednosti), in v praksi ne onemogočajo ali pretirano otežujejo uveljavljanja pravic, ki jih daje pravo Unije (načelo učinkovitosti) (sodba z dne

15. aprila 2021, État belge (Elementi, nastali po odločbi o predaji), C-194/19, EU:C:2021:270, točka 42 in navedena sodna praksa). To velja zlasti za pravne posledice kršitve obveznosti obveščanja in/ali obveznosti izvedbe osebnega razgovora v zvezi z odločbo o predaji (glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2020, Addis, C-517/17, EU:C:2020:579, točki 56 in 57 ter navedena sodna praksa).

- 114 V obravnavani zadevi pa se zdi, da iz predložitvenih odločb in iz formulacije predhodnih vprašanj izhaja, da pravo države članice, iz katere izhajajo predložitvena sodišča, zgolj na podlagi nacionalnega prava ne omogoča zanesljivo določiti navedenih pravnih posledic in da želijo navedena sodišča s temi vprašanji izvedeti prav to, kako morajo sankcionirati take kršitve.
- 115 V teh okoliščinah mora Sodišče določiti, kakšne posledice ima v zvezi s tem načelo učinkovitosti.
- 116 Na prvem mestu, v zvezi s pravnimi posledicami, ki bi lahko nastale v zvezi s tem načelom zaradi neizvedbe osebnega razgovora iz člena 5 Uredbe Dublin III, se je treba najprej sklicevati na sodbo z dne 16. julija 2020, Addis (C-517/17, EU:C:2020:579), izdano v zvezi s položajem, v katerem je državljani tretje države, že upravičenec do statusa begunca v eni državi članici, pristojnemu organu druge države članice, v kateri je vložil drugo prošnjo za mednarodno zaščito, očital, da ga ni zaslišal preden je njegovo prošnjo za azil zavrgel kot nedopustno v skladu s členom 33(2)(a) Direktive o postopkih. Sodišče pa je v navedeni sodbi razsodilo, da je treba glede na načelo učinkovitosti člena 14 in 34 te direktive razlagati tako, da nasprotujeta nacionalni ureditvi, v skladu s katero kršitev obveznosti, da se prosilcu za mednarodno zaščito da možnost osebnega razgovora pred sprejetjem takšne odločbe o nedopustnosti, ne vodi do odprave te odločbe in vrnitve zadeve organu za presojo v ponovno odločanje, razen če ta ureditev temu prosilcu ne omogoča, da v okviru postopka s pravnim sredstvom zoper tako odločbo osebno predstavi svoje argumente glede te odločbe med zaslišanjem, pri katerem se spoštujejo ustrezne temeljne zahteve in jamstva, določeni v členu 15 navedene direktive, in če ta odločba s temi argumenti ne more biti spremenjena.
- 117 V zvezi s tem je Sodišče v točki 70 navedene sodbe med drugim poudarilo, da členi 14, 15 in 34 Direktive o postopkih po eni strani določajo zavezujočo obveznost držav članic, da prosilcu dajo možnost osebnega razgovora, ter posebna in podrobna pravila glede načina izvedbe tega razgovora, po drugi strani pa je njihov namen zagotoviti, da je bil prosilec pozvan, naj v sodelovanju z organom, pristojnim za navedeni razgovor, predloži vse upoštevne elemente za presojo dopustnosti in po potrebi utemeljenosti njegove prošnje za mednarodno zaščito, zaradi česar je ta razgovor bistvenega pomena v postopku obravnavanja te prošnje.
- 118 Sodišče je dodalo, da je v primeru neizvedbe osebnega razgovora pred pristojnim organom učinkovitost pravice do izjave v tej poznejši fazi postopka mogoče zagotoviti le, če se tak razgovor opravi pred sodiščem, ki odloča o pravnem sredstvu zoper odločbo o nedopustnosti, ki jo je sprejel ta organ, in ob spoštovanju vseh zahtev, določenih z Direktivo o postopkih (sodba z dne 16. julija 2020, Addis, C-517/17, EU:C:2020:579, točka 71).
- 119 Navesti pa je treba, da posledice, ki izhajajo iz uporabe člena 33(2)(a) Direktive o postopkih, in sicer nedopustnost prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je v državi članici vložila oseba, ki je že upravičena do mednarodne zaščite, ki jo je priznala prva država članica, in njena vrnitev v prvo državo članico, niso resnejše od posledic, ki izhajajo iz uporabe člena 23(1) in člena 24(1) Uredbe Dublin III in zaradi katerih so osebe brez mednarodne zaščite izpostavljene ponovnemu sprejemu.

- 120 Natančneje, položaj iz člena 33(2)(a) Direktive o postopkih je a priori celo manj resen za zadevno osebo kot položaj iz člena 18(1)(d) Uredbe Dublin III, v katerem se zahteva za ponovni sprejem nanaša na osebo, katere prošnjo za mednarodno zaščito je država članica, na katero je zahteva naslovljena, zavrnila. V zadnjem navedenem primeru namreč osebi, na katero se nanaša ponovni sprejem, ne grozi – tako kot osebi, na katero se nanaša nedopustnost njene prošnje za azil – vrnitev v državo članico, v kateri je že upravičena do mednarodne zaščite, ampak da jo bo država članica, na katero je zahteva naslovljena, odstranila v njeno izvorno državo.
- 121 Poleg tega, kot je generalna pravobranilka v bistvu navedla v točkah od 134 do 136 sklepnih predlogov, se tako z odločbo o nedopustnosti prošnje za mednarodno zaščito, sprejeto na podlagi člena 33(2)(a) Direktive o postopkih, kot z odločbo o predaji, s katero se izvede ponovni sprejem, iz členov 23 in 24 Uredbe Dublin III zahteva, da pri zadevni osebi ne obstaja tveganje kršitve člena 4 Listine, kar je v obeh primerih mogoče preveriti z osebnim razgovorom. Osebni razgovor poleg tega omogoča, da se ugotovi prisotnost družinskih članov, sorodnikov ali drugih svojcev prosilca na ozemlju države članice, ki daje zahtevo. Osebni razgovor omogoča tudi, da se prepreči, da bi bil državljan tretje države ali oseba brez državljanstva opredeljen kot oseba, ki prebiva nezakonito, čeprav je dejansko želel vložiti prošnjo za mednarodno zaščito.
- 122 Nazadnje je treba navesti, da je – tako kot pri razgovoru iz člena 14 Direktive o postopkih – mogoče obveznost izvedbe osebnega razgovora iz člena 5 Uredbe Dublin III opustiti le v omejenih okoliščinah. V zvezi s tem, tako kot je mogoče, da se osebni razgovor o utemeljenosti prošnje za azil ne opravi, kot izhaja iz člena 14(2)(a) Direktive o postopkih, kadar lahko organ za presojo na podlagi dokazov, s katerimi razpolaga, zavzame pozitivno stališče glede statusa begunca, se tudi na podlagi določb člena 5(2)(b) v povezavi s členom 5(3) Uredbe Dublin III v interesu osebe, na katero se nanaša morebiten ponovni sprejem, zahteva, da se osebni razgovor iz člena 5 navedene uredbe izvede v vseh primerih, v katerih bi pristojni organ lahko sprejel odločitev o predaji, ki bi bila v nasprotju z željami zadevne osebe.
- 123 V teh okoliščinah je sodno prakso, ki izhaja iz sodbe z dne 16. julija 2020, Addis (C-517/17, EU:C:2020:579), v zvezi s posledicami kršitve obveznosti izvedbe osebnega razgovora v okviru odločbe o zavrnitvi prošnje za mednarodno zaščito na podlagi člena 33(2)(a) Direktive o postopkih, mogoče uporabiti v okviru postopkov za ponovni sprejem, ki se izvajajo na podlagi člena 23(1) in člena 24(1) Uredbe Dublin III.
- 124 Iz tega sledi, da je treba brez poseganja v člen 5(2) Uredbe Dublin III odločbo o predaji na podlagi pravnega sredstva, vložene zoper to odločbo na podlagi člena 27 te uredbe in s katerim se graja neizvedba osebnega razgovora iz tega člena 5, odpraviti, razen če nacionalna ureditev zadevni osebi v okviru navedenega pravnega sredstva omogoča, da osebno predstavi vse svoje argumente zoper navedeno odločbo na zaslišanju, ki izpolnjuje pogoje in jamstva iz navedenega člena 5, in če s temi argumenti ni mogoče spremeniti te odločbe.
- 125 Na drugem mestu, v primeru, da je osebni razgovor iz člena 5 Uredbe Dublin III, pri čemer so bila pomembnost in procesna jamstva v zvezi z njim predhodno poudarjena, res potekal, vendar skupna brošura, ki jo je bilo treba izročiti na podlagi obveznosti obveščanja iz člena 4 te uredbe ali člena 29(1)(b) Uredbe Eurodac, ni bila izročena pred navedenim razgovorom, je treba za izpolnitev zahtev, ki izhajajo iz načela učinkovitosti, preveriti, ali bi lahko bil rezultat postopka brez te kršitve drugačen (glej v tem smislu sodbo z dne 10. septembra 2013, G. in R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, točka 38 in navedena sodna praksa).

- 126 Naloga nacionalnega sodišča v okviru take kršitve obveznosti obveščanja je, da mora torej glede na posebne dejanske in pravne okoliščine posameznega primera preveriti, ali je bila zaradi te postopkovne nepravilnosti – kljub izvedbi osebnega razgovora – osebi, ki se na to kršitev sklicuje, dejansko odvzeta možnost, da navede argumente v takem obsegu, da bi lahko bil rezultat upravnega postopka v zvezi z njo drugačen (glej v tem smislu sodbo z dne 10. septembra 2013, G. in R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, točka 44).
- 127 Glede na navedeno je treba v zvezi z obveznostjo obveščanja šteti, da je treba pravo Unije, zlasti člena 4 in 27 Uredbe Dublin III ter člen 29(1)(b) Uredbe Eurodac, razlagati tako, da lahko nacionalno sodišče, pristojno za presojo zakonitosti odločbe o predaji – v primeru, da je osebni razgovor iz člena 5 Uredbe Dublin III potekal, vendar skupna brošura, ki jo je bilo treba izročiti na podlagi obveznosti obveščanja iz člena 4 Uredbe Dublin III ali člena 29(1)(b) Uredbe Eurodac, ni bila izročena – to odločbo odpravi le, če glede na posebne dejanske in pravne okoliščine posameznega primera ugotovi, da je bila zaradi neizročitve skupne brošure – kljub izvedbi osebnega razgovora – tej osebi dejansko odvzeta možnost, da navede argumente v takem obsegu, da bi lahko bil rezultat upravnega postopka v zvezi z njo drugačen.
- 128 Zato je treba na postavljena vprašanja v zadevah C-228/21 in C-328/21 ter na prvi dve postavljeni vprašanji v zadevi C-315/21 odgovoriti:
- člen 4 Uredbe Dublin III in člen 29 Uredbe Eurodac je treba razlagati tako, da obveznost zagotovitve informacij iz teh členov, zlasti skupne brošure, katere vzorec je v Prilogi X k Uredbi št. 1560/2003, velja tako v okviru prve prošnje za mednarodno zaščito in postopka za sprejem iz člena 20(1) oziroma člena 21(1) Uredbe Dublin III kot v okviru naknadne prošnje za mednarodno zaščito in položaja, kot je naveden v členu 17(1) Uredbe Eurodac, ki lahko privedeta do postopkov za ponovni sprejem iz člena 23(1) in člena 24(1) Uredbe Dublin III;
 - člen 5 Uredbe Dublin III je treba razlagati tako, da obveznost izvedbe osebnega razgovora iz tega člena velja tako v okviru prve prošnje za mednarodno zaščito in postopka za sprejem iz člena 20(1) oziroma člena 21(1) Uredbe Dublin III kot v okviru naknadne prošnje za mednarodno zaščito in položaja, kot je naveden v členu 17(1) Uredbe Eurodac, ki lahko privedeta do postopkov za ponovni sprejem iz člena 23(1) in člena 24(1) Uredbe Dublin III;
 - pravo Unije, zlasti člena 5 in 27 Uredbe Dublin III, je treba razlagati tako, da je treba brez poseganja v člen 5(2) te uredbe odločbo o predaji na podlagi pravnega sredstva, vloženega zoper to odločbo na podlagi člena 27 navedene uredbe in s katerim se graja neizvedba osebnega razgovora iz navedenega člena 5, odpraviti, razen če nacionalna ureditev zadevni osebi v okviru navedenega pravnega sredstva omogoča, da osebno predstavi vse svoje argumente zoper navedeno odločbo na zaslišanju, ki izpolnjuje pogoje in jamstva iz tega zadnjenedenega člena, in če s temi argumenti ni mogoče spremeniti te odločbe;
 - pravo Unije, zlasti člena 4 in 27 Uredbe Dublin III ter člen 29(1)(b) Uredbe Eurodac, je treba razlagati tako, da lahko nacionalno sodišče, pristojno za presojo zakonitosti odločbe o predaji – v primeru, da je osebni razgovor iz člena 5 Uredbe Dublin III potekal, vendar skupna brošura, ki jo je bilo treba izročiti na podlagi obveznosti obveščanja iz člena 4 Uredbe Dublin III ali člena 29(1)(b) Uredbe Eurodac, ni bila izročena – to odločbo odpravi le, če glede na posebne dejanske in pravne okoliščine posameznega primera ugotovi, da je bila zaradi neizročitve skupne brošure – kljub izvedbi osebnega razgovora – tej osebi dejansko odvzeta

možnost, da navede argumente v takem obsegu, da bi lahko bil rezultat upravnega postopka v zvezi z njo drugačen.

Prvo, drugo in tretje vprašanje v zadevi C-254/21, drugo vprašanje v zadevi C-297/21 in tretje vprašanje v zadevi C-315/21

- 129 Predložitvena sodišča v zadevah C-254/21, C-297/21 in C-315/21 s temi vprašanji, ki jih je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašujejo, ali člen 3(1) in (2), drugi pododstavek, Uredbe Dublin III v povezavi s členom 27 te uredbe ter členi 4, 19 in 47 Listine nacionalnemu sodišču omogoča, da preuči obstoj tveganja posrednega vračanja prosilca za mednarodno zaščito po njegovi predaji državi članici, na katero je zahteva naslovljena, ker naj bi zadnjenavedena država že zavrnila prošnjo za mednarodno zaščito, ki se nanaša na tega prosilca, tudi če ta zadnjenavedena država članica nima „sistemskih pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev“ v smislu člena 3(2), drugi pododstavek, Uredbe Dublin III. Natančneje, predložitveni sodišči se v zadevah C-254/21 in C-315/21 sprašujeta, ali ta možnost obstaja, kadar nacionalno sodišče pojem „notranja zaščita“ v smislu člena 8 Direktive o pogojih razlaga drugače kot organi države članice, na katero je naslovljena zahteva, ali pa drugače kot ti organi ugotovi, da v izvorni državi obstaja oboroženi spopad v smislu člena 15(c) te direktive.
- 130 V zvezi s tem je treba spomniti, da pravo Unije temelji na osnovni premisi, da vsaka država članica z vsemi ostalimi državami članicami deli vrsto skupnih vrednot, na katerih temelji Unija, in priznava, da jih druge države članice delijo z njo, kot je natančneje določeno v členu 2 PEU. Ta premisa pomeni in utemeljuje obstoj vzajemnega zaupanja med državami članicami v zvezi s priznavanjem teh vrednot in torej spoštovanjem prava Unije, s katerim se te vrednote izvajajo, ter v zvezi s tem, da lahko njihovi nacionalni pravni sistemi zagotavljajo enakovredno in učinkovito varstvo temeljnih pravic, priznanih z Listino, zlasti z njenima členoma 1 in 4, ki določata eno od temeljnih vrednot Unije in njenih držav članic (sodba z dne 19. marca 2019, Ibrahim in drugi, C-297/17, C-318/17, C-319/17 in C-438/17, EU:C:2019:219, točka 83 in navedena sodna praksa), in sicer človekovo dostojanstvo, ki zajema med drugim prepoved nečloveškega ali ponižujočega ravnanja.
- 131 Načelo vzajemnega zaupanja med državami članicami je v pravu Unije temeljnega pomena zlasti v zvezi z območjem svobode, varnosti in pravice, ki ga Unija vzpostavi in na podlagi katerega Unija v skladu s členom 67(2) PDEU zagotovi, da se pri prehajanju notranjih meja ne izvaja kontrola oseb, in oblikuje skupno politiko o azilu, priseljevanju in nadzoru zunanjih meja na podlagi solidarnosti med državami članicami, ki je pravična do državljanov tretjih držav. V tem okviru načelo vzajemnega zaupanja od vsake od teh držav zahteva, naj razen v izjemnih okoliščinah šteje, da vse druge države članice spoštujejo pravo Unije in zlasti temeljne pravice, priznane s tem pravom (glej v tem smislu sodbo z dne 19. marca 2019, Ibrahim in drugi, C-297/17, C-318/17, C-319/17 in C-438/17, EU:C:2019:219, točka 84 in navedena sodna praksa).
- 132 Zato je treba v okviru skupnega evropskega azilnega sistema domnevat, da je obravnavanje prosilcev za mednarodno zaščito v vsaki državi članici v skladu z zahtevami Listine, Konvencije o statusu beguncev, ki je bila podpisana 28. julija 1951 v Ženevi, in Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ki je bila podpisana 4. novembra 1950 v Rimu (glej v tem smislu sodbo z dne 19. marca 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, točka 82 in navedena sodna praksa), in da se prepoved vračanja, neposrednega in posrednega, kakor je izrecno določena v členu 9 Direktive o postopkih, spoštuje v vsaki od teh držav.

- 133 Vendar ni mogoče izključiti, da je v praksi delovanje tega sistema v posamezni državi članici zelo oteženo, tako da obstaja resna nevarnost, da bi bili prosilci za mednarodno zaščito v tej državi članici obravnavani v nasprotju s temeljnimi pravicami (sodba z dne 19. marca 2019, Ibrahim in drugi, C-297/17, C-318/17, C-319/17 in C-438/17, EU:C:2019:219, točka 86 in navedena sodna praksa).
- 134 Sodišče je tako že razsodilo, da so države članice, vključno z nacionalnimi sodišči, na podlagi člena 4 Listine zavezane, da prosilca za azil ne predajo odgovorni državi članici, določeni v skladu z Uredbo Dublin III, če ni mogoče, da ne bi vedele, da sistemske pomanjkljivosti azilnega postopka in pogoji za sprejem prosilcev za azil v tej državi članici pomenijo utemeljene razloge za prepričanje, da bi bil prosilec izpostavljen dejanski nevarnosti, da se bo z njim nečloveško ali ponižujoče ravnalo v smislu te določbe (glej v tem smislu sodbo z dne 19. marca 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, točka 85 in navedena sodna praksa).
- 135 Sodišče je pojasnilo, da je ta predaja izključena, če je taka nevarnost posledica sistemske pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito v državi članici ob predaji ali po njej. Za namene uporabe navedenega člena 4 zato ni pomembno, ali resna nevarnost, da bo zadevna oseba izpostavljena nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju zaradi predaje odgovorni državi članici v smislu Uredbe Dublin III, nastane ob predaji, med azilnim postopkom ali po njem (sodba z dne 19. marca 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, točki 87 in 88).
- 136 V zvezi s tem mora sodišče, ki odloča o pravnem sredstvu zoper odločbo o predaji, kadar ima na voljo elemente, ki jih je zadevna oseba predložila, da bi dokazala obstoj take nevarnosti, na podlagi objektivnih, zanesljivih, natančnih in ustrezno posodobljenih elementov ter ob upoštevanju standarda varstva temeljnih pravic, ki ga zagotavlja pravo Unije, preučiti resničnost pomanjkljivosti, ki so bodisi sistemske ali splošne bodisi se nanašajo na nekatere skupine oseb (sodba z dne 19. marca 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, točka 90).
- 137 V obravnavani zadevi s pridržkom preverjanj, ki jih morajo opraviti predložitvena sodišča v zadevah C-254/21, C-297/21 in C-315/21, ni razvidno, da bi se DG, XXX.XX ali PP sklicevali na take pomanjkljivosti glede držav članic, ki bi bile določene kot odgovorne za obravnavanje njihove prošnje za mednarodno zaščito v teh treh zadevah.
- 138 Poleg tega je Sodišče v sodbi z dne 16. februarja 2017, C. K. in drugi (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127), v bistvu ugotovilo, da je treba člen 4 Listine razlagati tako, da se je mogoče – tudi če ni utemeljene domneve, da v državi članici, odgovorni za obravnavanje prošnje za azil, obstajajo sistemske pomanjkljivosti – na to določbo sklicevati, če ni izključeno, da v posameznem primeru predaja prosilca za azil v okviru Uredbe Dublin III pomeni dejansko in izkazano nevarnost, da se bo s tem prosilcem zato ravnalo nečloveško ali ponižujoče v smislu navedenega člena.
- 139 Vendar je treba upoštevati dejstvo, da je bila, kot je razvidno iz točke 96 navedene sodbe, v zadevi, v kateri je bila izdana navedena sodba, dejanska in izkazana nevarnost, da se bo zaradi predaje zadevne osebe z njo ravnalo nečloveško in ponižujoče, povezana z nevarnostjo za znatno in nepopravljivo poslabšanje njenega zdravstvenega stanja, saj je imela ta oseba posebej hudo duševno in fizično bolezen. Vendar – kar pa morajo preveriti predložitvena sodišča v zadevah C-254/21, C-297/21 in C-315/21 – nobeden od prosilcev v teh zadevah ni v primerljivem osebnem položaju.

- 140 Razlika v presoji, ki jo opravita država članica, ki daje zahtevo, na eni strani in odgovorna država članica na drugi strani glede ravni zaščite, ki jo je prosilec lahko deležen v svoji izvorni državi na podlagi člena 8 Direktive o pogojih, ali glede obstoja resne in individualne grožnje življenju ali telesni celovitosti civilista zaradi vesplošnega nasilja v situacijah mednarodnega ali notranjega oboroženega spopada na podlagi člena 15(c) te direktive, pa načeloma ni upoštevna za preizkus veljavnosti odločbe o predaji.
- 141 Ta razlaga je namreč edina združljiva s cilji Uredbe Dublin III, katere namen je med drugim zagotoviti jasn in izvedljiv način za določitev odgovorne države članice in preprečiti sekundarna gibanja prosilcev za azil med državami članicami (glej v tem smislu sodbi z dne 21. decembra 2011, N. S. in drugi, C-411/10 in C-493/10, EU:C:2011:865, točka 84, in z dne 2. aprila 2019, H. in R., C-582/17 in C-583/17, EU:C:2019:280, točka 77). Ta cilja nasprotujeta temu, da sodišče, ki preučuje odločbo o predaji, opravi vsebinsko presojo tveganja vračanja v primeru vrnitve. Navedeno sodišče mora namreč šteti za sprejeto dejstvo, da bo organ odgovorne države članice, pristojen za odločanje o azilu, pravilno ocenil in določil tveganje vračanja ob upoštevanju člena 19 Listine in da bo imel državljani tretje države v skladu z zahtevami, ki izhajajo iz člena 47 Listine, na voljo učinkovita pravna sredstva, da lahko po potrebi izpodbija odločbo navedenega organa v zvezi s tem.
- 142 Glede na vse te elemente je treba na prvo, drugo in tretje vprašanje v zadevi C-254/21, na drugo vprašanje v zadevi C-297/21 in na tretje vprašanje v zadevi C-315/21 odgovoriti, da člen 3(1) in (2), drugi pododstavek, Uredbe Dublin III v povezavi s členom 27 te uredbe ter členi 4, 19 in 47 Listine razlagati tako, da sodišče države članice, ki daje zahtevo, pri katerem je vloženo pravno sredstvo zoper odločbo o predaji, ne more preučiti, ali v državi članici, na katero je zahteva naslovljena, obstaja nevarnost kršitve načela nevračanja, ki bi lahko nastala za prosilca za mednarodno zaščito po njegovi predaji v to državo članico ali zaradi nje, kadar navedeno sodišče ne ugotovi, da ima država članica, na katero je zahteva naslovljena, sistemske pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito. Nesoglasja med, na eni strani, organi in sodišči države članice, ki daje zahtevo, in na drugi strani organi in sodišči države članice, na katero je zahteva naslovljena, ki se nanašajo na razlago materialnih pogojev za mednarodno zaščito, niso sistemske pomanjkljivosti.

Četrto vprašanje, točka (a), v zadevi C-254/21 in prvo vprašanje v zadevi C-297/21

- 143 Predložitveni sodišči v zadevah C-254/21 in C-297/21 s tema vprašanjema, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašujeta, ali je treba člen 17(1) Uredbe Dublin III v povezavi s členom 27 te uredbe ter členi 4, 19 in 47 Listine razlagati tako, da sodišče države članice, ki je sprejela odločbo o predaji, pri katerem je bilo vloženo pravno sredstvo zoper to odločbo, lahko oziroma mora ugotoviti, da je ta država članica odgovorna, kadar se navedeno sodišče ne strinja s presojo države članice, na katero je zahteva naslovljena, glede morebitnega vračanja zadevne osebe.
- 144 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu s členom 3(1) Uredbe Dublin III prošnja za azil obravnava ena sama država članica, in sicer tista, ki je za to odgovorna glede na merila iz poglavja III te uredbe.
- 145 Člen 17(1) navedene uredbe določa, da se lahko z odstopanjem od tega člena 3(1) vsaka država članica odloči, da obravnava prošnja za mednarodno zaščito, ki jo v njej vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva, tudi če glede na ta merila tako obravnavanje ni njena odgovornost.

- 146 Iz besedila člena 17(1) Uredbe Dublin III jasno izhaja, da je ta določba dispozitivna, saj odločitev o obravnavi prošnje za mednarodno zaščito prepušča diskreciji posamezne države članice, ki ji je predložena, tudi če tako obravnavanje ni njena odgovornost glede na merila za določitev odgovorne države članice, ki so opredeljena v tej uredbi. Poleg tega za uporabo te možnosti ni določen noben poseben pogoj. Namen te možnosti je vsaki državi članici omogočiti, da se na podlagi političnih, humanitarnih ali praktičnih preudarkov suvereno odloči, da bo obravnavala prošnjo za mednarodno zaščito, tudi če na podlagi meril iz navedene uredbe zanjo ni odgovorna (sodba z dne 23. januarja 2019, M. A. in drugi, C-661/17, EU:C:2019:53, točka 58).
- 147 Glede na obseg diskrecijske pravice, ki je tako dana državam članicam, mora zadevna država članica določiti okoliščine, v katerih želi uporabiti možnost, ki jo določa diskrecijska klavzula iz člena 17(1) Uredbe Dublin III, in se strinjati, da bo sama obravnavala prošnjo za mednarodno zaščito, za katero na podlagi meril, opredeljenih s to uredbo, ni odgovorna (sodba z dne 23. januarja 2019, M. A. in drugi, C-661/17, EU:C:2019:53, točka 59).
- 148 V zvezi s tem je treba navesti, prvič, da iz povsem fakultativne narave določb člena 17(1) Uredbe Dublin III in diskrecijske narave pristojnosti, ki jo te določbe dajejo državi članici, ki daje zahtevo, izhaja, da teh določb v povezavi s členom 27 te uredbe ter členi 4, 19 in 47 Listine ni mogoče razlagati tako, da sodišču te države članice nalagajo, da ugotovi, da je ta država članica odgovorna, ker se navedeno sodišče glede tveganja vračanja zadevne osebe ne strinja s presojo države članice, na katero je zahteva naslovljena.
- 149 Drugič, iz točke 142 te sodbe je razvidno, da sodišče države članice, ki daje zahtevo, pri katerem je vloženo pravno sredstvo zoper odločbo o predaji, ne more preučiti, ali v državi članici, na katero je zahteva naslovljena, obstaja nevarnost kršitve načela nevračanja, ki bi lahko nastala za prosilca za mednarodno zaščito po njegovi predaji v to državo članico ali zaradi nje, kadar navedena država članica nima sistemskih pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito.
- 150 Zato sodišče države članice, ki daje zahtevo, te države tudi ne more prisiliti k uporabi diskrecijske klavzule iz člena 17(1) Uredbe Dublin III iz razloga, da naj bi v državi članici, na katero je zahteva naslovljena, obstajala nevarnost kršitve načela nevračanja.
- 151 Tretjič, če bi se ugotovile sistemske pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito v državi članici, na katero je zahteva naslovljena, ob predaji ali zaradi nje, bi odgovornost države članice, ki daje zahtevo, temeljila na členu 3(2) Uredbe Dublin III, tako da državi članici, ki daje zahtevo, v takem primeru ne bi bilo treba uporabiti člena 17(1) te uredbe.
- 152 Glede na vse te elemente je treba na četrto vprašanje, točka (a), v zadevi C-254/21 in na prvo vprašanje v zadevi C-297/21 odgovoriti, da je treba člen 17(1) Uredbe Dublin III v povezavi s členom 27 te uredbe ter členi 4, 19 in 47 Listine razlagati tako, da sodišču države članice, ki daje zahtevo, ne nalaga, da ugotovi, da je ta država članica odgovorna, kadar se navedeno sodišče glede tveganja vračanja zadevne osebe ne strinja s presojo države članice, na katero je zahteva naslovljena. Če v državi članici, na katero je zahteva naslovljena, ni sistemskih pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito ob predaji ali zaradi nje, sodišče države članice, ki daje zahtevo, te države članice prav tako ne more prisiliti, da sama obravnava prošnjo za mednarodno zaščito na podlagi člena 17(1) Uredbe Dublin III iz razloga, da po mnenju navedenega sodišča v državi članici, na katero je zahteva naslovljena, obstaja nevarnost kršitve načela nevračanja.

Četrto vprašanje, točka (b), v zadevi C-254/21

- 153 Ob upoštevanju odgovora na četrto vprašanje, točka (a), v zadevi C-254/21 in na prvo vprašanje v zadevi C-297/21 ni treba odgovoriti na četrto vprašanje, točka (b), v zadevi C-254/21.

Stroški

- 154 Ker je ta postopek za stranke v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

- 1. – Člen 4 Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložijo tretje države ali oseba brez državljanstva, in**

člen 29 Uredbe (EU) št. 603/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi sistema Eurodac za primerjavo prstnih odtisov zaradi učinkovite uporabe Uredbe št. 604/2013 in o zahtevah za primerjavo s podatki iz sistema Eurodac, ki jih vložijo organi kazenskega pregona držav članic in Europol za namene kazenskega pregona, ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1077/2011 o ustanovitvi Evropske agencije za operativno upravljanje obsežnih informacijskih sistemov s področja svobode, varnosti in pravice

je treba razlagati tako, da

obveznost zagotovitve informacij iz teh členov, zlasti skupne brošure, katere vzorec je v Prilogi X k Uredbi Komisije (ES) št. 1560/2003 z dne 2. septembra 2003 o podrobnih pravilih za uporabo Uredbe Sveta (ES) št. 343/2003 o določitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vložijo tretje države, velja tako v okviru prve prošnje za mednarodno zaščito in postopka za sprejem iz člena 20(1) oziroma člena 21(1) Uredbe št. 604/2013 kot v okviru naknadne prošnje za mednarodno zaščito in položaja, kot je naveden v členu 17(1) Uredbe št. 603/2013, ki lahko privedeta do postopkov za ponovni sprejem iz člena 23(1) in člena 24(1) Uredbe št. 604/2013.

– Člen 5 Uredbe št. 604/2013

je treba razlagati tako, da

obveznost izvedbe osebnega razgovora iz tega člena velja tako v okviru prve prošnje za mednarodno zaščito in postopka za sprejem iz člena 20(1) oziroma člena 21(1) te uredbe kot v okviru naknadne prošnje za mednarodno zaščito in položaja, kot je naveden v členu 17(1) Uredbe št. 603/2013, ki lahko privedeta do postopkov za ponovni sprejem iz člena 23(1) in člena 24(1) Uredbe št. 604/2013.

– Pravo Unije, zlasti člena 5 in 27 Uredbe št. 604/2013,

je treba razlagati tako, da

je treba brez poseganja v člen 5(2) te uredbe odločbo o predaji na podlagi pravnega sredstva, vloženega zoper to odločbo na podlagi člena 27 navedene uredbe in s katerim se graja neizvedba osebnega razgovora iz navedenega člena 5, odpraviti, razen če nacionalna ureditev zadevni osebi v okviru navedenega pravnega sredstva omogoča, da osebno predstavi vse svoje argumente zoper navedeno odločbo na zaslišanju, ki izpolnjuje pogoje in jamstva iz tega zadnjenedenega člena, in če s temi argumenti ni mogoče spremeniti te odločbe.

– Pravo Unije, zlasti člena 4 in 27 Uredbe št. 604/2013 ter člen 29(1)(b) Uredbe št. 603/2013,

je treba razlagati tako, da

lahko nacionalno sodišče, pristojno za presojo zakonitosti odločbe o predaji – v primeru, da je osebni razgovor iz člena 5 Uredbe št. 604/2013 potekal, vendar skupna brošura, ki jo je bilo treba izročiti na podlagi obveznosti obveščanja iz člena 4 te uredbe ali člena 29(1)(b) Uredbe št. 603/2013, ni bila izročena – to odločbo odpravi le, če glede na posebne dejanske in pravne okoliščine posameznega primera ugotovi, da je bila zaradi neizročitve skupne brošure – kljub izvedbi osebnega razgovora – tej osebi dejansko odvzeta možnost, da navede argumente v takem obsegu, da bi lahko bil rezultat upravnega postopka v zvezi z njo drugačen.

2. Člen 3(1) in (2), drugi pododstavek, Uredbe št. 604/2013 v povezavi s členom 27 te uredbe ter členi 4, 19 in 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah

je treba razlagati tako, da

sodišče države članice, ki daje zahtevo, pri katerem je vloženo pravno sredstvo zoper odločbo o predaji, ne more preučiti, ali v državi članici, na katero je zahteva naslovljena, obstaja nevarnost kršitve načela nevrčanja, ki bi lahko nastala za prosilca za mednarodno zaščito po njegovi predaji v to državo članico ali zaradi nje, kadar navedeno sodišče ne ugotovi, da ima država članica, na katero je zahteva naslovljena, sistemske pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito. Nesoglasja med, na eni strani, organi in sodišči države članice, ki daje zahtevo, in na drugi strani organi in sodišči države članice, na katero je zahteva naslovljena, ki se nanašajo na razlogo materialnih pogojev za mednarodno zaščito, niso sistemske pomanjkljivosti.

3. Člen 17(1) Uredbe št. 604/2013 v povezavi s členom 27 te uredbe ter členi 4, 19 in 47 Listine o temeljnih pravicah

je treba razlagati tako, da

sodišču države članice, ki daje zahtevo, ne nalaga, da ugotovi, da je ta država članica odgovorna, kadar se navedeno sodišče glede tveganja vračanja zadevne osebe ne strinja s presojo države članice, na katero je zahteva naslovljena. Če v državi članici, na katero je zahteva naslovljena, ni sistemskih pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito ob predaji ali zaradi nje, sodišče države članice, ki daje zahtevo, te države članice prav tako ne more prisiliti, da sama

obravnava prošnje za mednarodno zaščito na podlagi člena 17(1) Uredbe št. 604/2013 iz razloga, da po mnenju navedenega sodišča v državi članici, na katero je zahteva naslovljena, obstaja nevarnost kršitve načela nevračanja.

Podpisi